

*Mừng Chúa Phục Sinh

“TỪ BỮA ĂN TỐI ĐẾN CUỘC KHỔ NẠN PHỤC SINH CỦA ĐỨC GIÊSU”

Tên gọi lâu đời nhất mà chúng ta có về Thánh Thể là “bữa ăn tối của Chúa”. Chúng ta biết điều đó qua thư thứ nhất gửi các tín hữu Côrintô của Phaolô: “Khi anh em họp nhau thì không phải là để ăn bữa tối của Chúa. Thật vậy mỗi người lo ăn bữa riêng của mình trước, và như thế kẻ thì đói người lại say.” (1 Cr 11:20-21). Những thái độ và hành động ở Côrintô làm cho bữa ăn của Chúa thành một việc tầm thường.

Cách Phaolô nói về “bữa ăn tối của Chúa” cho chúng ta suy đoán rằng mọi người trong cộng đoàn đều biết tên gọi Thánh Thể và những yêu sách khi tham dự bữa tiệc này. Do đó tên gọi “bữa ăn tối của Chúa” phải được phổ biến trong một thời gian có lẽ từ thập niên 40 của thế kỷ đầu tiên, chỉ độ mười hay mười lăm năm sau cuộc khổ nạn và sống lại của Đức Giêsu. Dĩ nhiên, Thánh Thể phải lâu đời hơn thế, muốn tìm hiểu thêm, cần phải đi ngược lên những bữa ăn trong cộng đoàn các tông đồ khi biến cố khổ nạn và sống lại vẫn còn mới nguyên trong ký ức của họ.

Lúc Ban Đầu

Nguồn gốc của Thánh Thể không tách rời cuộc khổ nạn và sống lại của Đức Giêsu. Thánh Thể giả định rằng Đức Giêsu đã ban sự sống của Người cho các môn đệ, cho đám đông đến nghe Người giảng dạy, cho cả những người tìm bắt và đưa Người vào chỗ chết. Là Con Người, một con người cụ thể, Đức Giêsu trao ban sự sống mình cho mọi người, không loại trừ ai.

Từ quan điểm ấy về Thánh Thể, điều làm cho cuộc khổ nạn của Đức Giêsu có ý nghĩa, không chỉ là việc Người đã chịu đau khổ và chịu chết, nhưng là việc Người đã đau khổ vì người khác, và trao ban mạng sống mình để cho người khác được sống. Thánh Thể giả định Đức Giêsu đã đau khổ và chết với cùng một Thần Khí đã thúc đẩy Người trong tác vụ suốt cả cuộc đời Người. Đức Giêsu đã chết như Người đã sống. Khi hiến ban mạng sống mình, Đức Giêsu làm tuôn đổ tình yêu Thiên Chúa cho toàn nhân loại. Như Gioan đã viết, Đức Giêsu ban mạng sống Người *“để họ được nên một, như lạy Cha, Cha ở trong con và con ở trong Cha”* (Ga 17:21).

Từ lúc ban đầu Thánh Thể cũng giả định Thiên Chúa đã làm cho Đức Giêsu trỗi dậy trong đời sống mới, và Người cũng đã hiện ra cho các môn đệ ngay sau khi sống lại, trong khi họ còn bị xúc động mạnh vì cái chết của Người nhưng vẫn còn tụ họp lại, chưa phân tán mỗi người mỗi ngả. Cũng như trong cuộc khổ nạn và cái chết của Đức Giêsu, việc Người sống lại là một biến cố cứu độ ban sự sống, thì việc Người hiện ra như Chúa sống lại là một biến cố làm biến đổi.

Thánh Thể giả định Đức Giêsu trao ban mạng sống Người trong khổ nạn-sống lại. Những biến cố ban đầu này trùng khớp với kinh nghiệm Người tiếp tục dâng mạng sống Người như Chúa sống lại. Thánh Thể không tách rời với cuộc khổ nạn, cái chết và sự sống lại của Đức Giêsu, và cũng không tách rời với những lần hiện ra đầu tiên cùng các môn đệ. Chính vì Đức Kitô đã đau khổ, chết và sống lại mà Đức Giêsu hiện diện trong Thánh Thể. Đó cũng là Chúa sống lại.

Ophthe, “Người Tỏ Mình Ra”

Từ ngữ lâu đời nhất mà chúng ta có về việc Đức Giê-su hiện ra cho các môn đệ sau khi sống lại là ophthe, một hình thức thụ động bất định của động từ Hy Lạp, “thấy” (*horao*). Ophthe thường được dịch là “Người đã hiện ra”, nhưng dịch cách chính xác hơn tuy hơi khó nghe là “Người tỏ mình ra.” Lỗi dịch này có cái hay là trong cách diễn tả lòng vòng “Người tỏ mình ra” đã truyền đạt được hành động Đức Kitô xuất hiện, rồi hành động “nhận ra” của những ai “trông thấy” Người, và tác động của việc hiện ra làm biến đổi các môn đệ. Ở đây việc “tỏ mình ra” còn hơn cả việc “hiện ra” được thấy bằng mắt.

Các Kitô hữu đã sớm chấp nhận từ ngữ ấy để nói về việc Đức Kitô hiện ra cho các môn đệ. Ophthe là từ ngữ được dùng theo nghĩa mà các Kitô hữu cổ xưa nhất đã có thể tạo ra: *“Đức Ki-tô đã chết vì tội lỗi chúng ta đúng như lời Kinh Thánh, rồi Người được mai táng, và ngày thứ ba Người đã trỗi dậy, đúng như lời Kinh Thánh; Người đã hiện ra (ophthe) với ông Kêpha rồi với nhóm Mười Hai”* (1Cr 15:3b-5).

Thánh Thê bắt đầu ở Giêrusalem trong một lần Đức Giêsu hiện ra, không lâu sau khi Người sống lại, khi các môn đệ họp lại để dùng bữa. Như Luca đã cho thấy, cộng đoàn các môn đệ vẫn sống chung và chuyên tâm cầu nguyện (Cv 1:13-14) sau cái chết thập giá của Đức Giêsu (Lc 24:33). Đức Giêsu đã dạy họ phải cầu nguyện như thế nào, và họ đã có gương sáng về việc cầu nguyện riêng của Đức Giêsu (x. Lc 11:2b-4; Mt 6:9-13). Khó tưởng tượng được điều gì khác ngoài việc cầu nguyện, có thể giữ họ sống chung với nhau.

Những Lần Hiện Ra Đầu Tiên của Chúa Phục Sinh

Lần hiện ra đầu tiên là với ông Simon. Biến cố đó được cộng đoàn thuật lại khi họ đón chào hai môn đệ từ Emmaus trở về: *“Chúa sống lại thật rồi, và đã hiện ra với ông Simon !”* (Lc 24:34). Lần hiện ra đầu tiên này có trong niềm tin mà Phaolô kể lại cho các tín hữu Côrintô: *“Người đã hiện ra (ophthe) cho*

Kêpha và nhóm Mười Hai” (1 Cr 15:5), cho các tông đồ thủ lãnh là những nền tảng của giáo hội.

Tân Ước cũng nói về một số lần hiện ra trong bối cảnh một bữa ăn với các môn đệ và toàn thể cộng đoàn (Lc 24:13-35, 36-49; Ga 21:1-14). Sách Công Vụ (Cv 1:4) cũng nói đến những lần hiện ra của Đức Giêsu khi “cùng ăn chung” (*sunalizomai*) với các tông đồ (*động từ sunalizomai, nghĩa đen là có muối (alas) chung (sun), nghĩa là “cùng đến để ăn”*). Chính trong những lần Đức Giêsu hiện ra như thế với các môn đệ, và họ nhận ra Người ở giữa họ, mà Thánh Thể đã bắt đầu.

Những lúc khởi đầu của Thánh Thể vừa mang tính đơn sơ vừa làm kinh hoàng. Thánh Thể có tính cách đơn sơ vì cộng đoàn các môn đệ là những người bình thường, nam cũng như nữ, họp nhau lại để dùng một bữa ăn bình thường. Thánh Thể cũng làm kinh hoàng vì sự hiện ra và hiện diện ngôi vị của Đức Kitô đã làm biến đổi cộng đoàn các môn đệ thành một dân mới để cùng chia sẻ sự sống lại của Đức Kitô, đồng thời biến đổi bữa ăn của họ thành điều mà sau cùng chúng ta gọi là “bữa ăn của Chúa”. Những bữa ăn Thánh Thể sớm nhất đó chắc chắn là để tưởng nhớ Đức Giêsu, nhưng không có những hình thức hay công thức được chuẩn hoá mà sau này không thể tách khỏi “bữa ăn của Chúa” trong Giáo Hội.

Lúc ban đầu các bữa ăn Thánh Thể không có gì là vui tươi lễ lạc. Vì vẫn còn liên kết với biến cố khổ nạn và cái chết của Đức Giêsu, các môn đệ đã không dự kiến việc Đức Giêsu xuất hiện trong bữa ăn của họ. Thực đơn cho những bữa ăn đầu tiên đó sau cái chết của Đức Kitô hẳn phải rất đơn giản, thay đổi tùy theo lương thực có thể kiếm dễ dàng nhất. Tuy nhiên một món ăn luôn luôn phải có trong mỗi bữa ăn là bánh, đó là món ăn căn bản không chỉ đối với người Do Thái ở Palestine mà còn đối với toàn bộ vùng Địa Trung Hải. Bánh là món ăn căn bản đến nỗi người ta thường nói việc dùng bữa là “ăn bánh”. Bánh là yếu tố chính để nuôi dưỡng. Bánh được nhúng vào nước chấm (Mc 14:20) và dùng với thức ăn khác như cá (Ga 6:9), ba ổ bánh mỏng đủ cho người lớn trong một bữa ăn no (Lc 11:5-6).

Điều phân biệt bữa ăn Thánh Thể tiên khởi là việc chia sẻ của các môn đệ, những người được Đức Giêsu kêu gọi lại và đào tạo trong suốt thời gian Người thi hành sứ vụ của mình. Các môn đệ cũng đã có chung một lịch sử với nhau và với Đức Giêsu, và lịch sử này phải ảnh hưởng cách họ tiếp tục dùng bữa chung với nhau. Sách Công Vụ mô tả cộng đoàn ấy gồm có nhóm Mười Hai, “*cùng với một vài phụ nữ, Đức Maria mẹ của Chúa Giêsu và các anh em Người*” (Cv 1:14). Trong số các phụ nữ có Maria Madalena và những phụ nữ khác đã cùng đi với bà ra mộ (Lc 24:10).

Những môn đệ này đã chia sẻ chung một số phận. Việc hiện ra của Đức Giêsu Phục Sinh đem họ lại gần với nhau hơn bao giờ hết, mời gọi họ nhớ lại những ngày tháng sống với Đức Giêsu Nazareth, và nhìn ngắm đời sống mà Đức Giêsu đã sống với họ dưới một ánh sáng hoàn toàn mới mẻ. Một cách nào đó họ vẫn là cộng đoàn mà Đức Giêsu đã kêu gọi, đào tạo và liên kết với sứ vụ của Người. Nhưng đồng thời họ cũng là một cộng đoàn mới được biến đổi nhờ biến cố khổ nạn và phục sinh của Đức Kitô.

Những lần hiện ra của Đức Giêsu rất màu nhiệm, vậy làm thế nào để bắt đầu mô tả sự hiện ra của Thiên Chúa được? Tuy nhiên đối với Chúa Phục Sinh, các Kitô hữu tiên khởi đã có một hình ảnh hết sức tinh tế để dựa vào đó mà mô tả. Đó là hình ảnh Đức Giêsu lịch sử suốt những năm tháng Người sống với họ.

Đức Giêsu là bí tích con người của Thiên Chúa trong lịch sử. Đối với Giáo Hội tiên khởi, Đức Giêsu cũng có thể là bí tích lịch sử của Chúa Phục Sinh ở giữa họ. Với việc cầu nguyện của Chúa Phục Sinh, họ đã có hình ảnh Đức Giêsu cầu nguyện (x. Lc 11:1). Với sự hiện diện của Chúa Phục Sinh với họ trong bữa ăn, họ đã có hình ảnh của Chúa Giêsu tại bàn ăn với họ trong suốt thời gian tác vụ của Người (*Tin Mừng Lu-ca có mười câu chuyện đức Giê-su dùng bữa với các môn đệ và những người khác: 5:27-39; 7:36-50; 9:10-17; 10:38-42; 11:37-54; 14:1-24; 19:1-10; 22:14-38; 24:13-35, 36-53*). Trong tất cả những bữa ăn Đức Giêsu đều chia sẻ với họ, đáng nhớ nhất là bữa ăn mới đây, bữa ăn mà Đức Giêsu chia sẻ với họ

trong đêm Người bị nộp. Bữa Tiệc Ly đã cho họ những hình ảnh cần thiết để diễn tả những ngụ ý sâu xa nhất trong những bữa ăn của họ với Đức Kitô khi Người sống lại.

Các Kitô hữu tiên khởi nói về những bữa ăn sau Phục Sinh với Đức Giêsu thường quy chiếu về bữa Tiệc Ly. Nếu không có sự phân ly giữa phục sinh và khổ nạn thì cũng không có phân ly giữa bữa ăn của Chúa với Bữa Tiệc Ly. Họ đã coi bữa ăn của Chúa với bữa Tiệc Ly là một. Không ngạc nhiên khi các Kitô hữu chẳng bao lâu đã trình bày bữa ăn của Chúa như sự thể hiện trong hiện tại Bữa Tiệc Ly, như chúng ta đã thấy trong truyền thông Phaolô truyền lại cho các tín hữu Côrintô: *“Trong đêm bị nộp, Chúa Giêsu cầm lấy bánh, dâng lời chúc tụng, tạ ơn, rồi bẻ ra và nói: ‘Anh em cầm lấy mà ăn, đây là mình Thầy hiến tế vì anh em; anh em hãy làm như Thầy vừa làm để tưởng nhớ đến Thầy’”* (1 Cr 11:23-25). Đây là cách cử hành việc tưởng nhớ khổ nạn và sống lại của Đức Giêsu, trong khi liên kết bữa ăn sau cùng của Đức Giêsu lịch sử với bữa ăn đầu tiên của Đức Giêsu Phục Sinh. Và đây là cách câu chuyện đó được kể lại trong các sách Tin Mừng.

Bánh của Chúng Ta, Bữa Ăn của Chúng Ta

Vì bánh là món rất căn bản trong một bữa ăn, và từ “bánh” thường dùng chỉ toàn bộ bữa ăn, cho nên ăn bánh với nhau có nghĩa là cùng dùng bữa chung với nhau. Một bữa ăn không dùng “một mình một cỗ”, nhưng là với những người khác, như một gia đình hay cộng đoàn. Từ “bánh” rõ ràng gợi lên hình ảnh một gia đình hay một cộng đoàn, người ta quy tụ lại để chia sẻ bữa ăn hơn là để chia sẻ lương thực. Nếu thế thì chắc hẳn cách thông thường và đơn giản nhất mà các Kitô hữu nói đến việc dùng chung bữa tiệc Thánh Thể là nói về “bánh của chúng tôi” tức là “bữa ăn của chúng tôi”.

Cách diễn tả ấy cho thấy rằng có một cái gì đặc biệt về “bánh” hay “bữa ăn” của họ, một cái gì nêu rõ đặc tính và phân biệt nó với các bữa ăn hay bánh mà người khác dùng, một cái gì đó làm nó khác với những bữa ăn mà chính họ ăn bên ngoài cộng

đoàn. Chỉ những người tham dự bữa ăn của họ mới có thể biết được điều đặc biệt đó là cái gì, và hãy để một mình họ biết giá trị của bữa ăn ấy. Đó không phải là một điều có thể mô tả dễ dàng cho những người không bao giờ có kinh nghiệm về bữa ăn đó.

Trên hết, điều phân biệt “bánh của chúng tôi” là sự hiện diện và kinh nghiệm về Chúa Phục Sinh ở giữa họ, đem lại cho những người đang sống trong đau khổ ưu phiền được tràn trề niềm vui mà họ chưa từng được biết. Luca cho chúng ta một ý niệm về niềm vui ấy qua những lời của hai môn đệ Emmaus khi họ nhận ra Chúa Phục Sinh : *“Đọc đường, khi Người nói chuyện và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta, lòng chúng ta đã chẳng bừng cháy lên sao?”* (Lc 24:32). Cũng có cảm giác của những người tham dự khi thuộc về một cộng đoàn có một lịch sử chung trong sứ vụ của Đức Giêsu, trong những biến cố khổ nạn sống lại và trong những tường thuật tiên khởi về việc Chúa hiện ra với Simon. Mỗi bữa ăn của họ với Chúa Phục Sinh viết thêm vào lịch sử chung ấy.

Khi những thành viên mới trở thành chi thể của cộng đoàn, những thành viên cũ chia sẻ câu chuyện của cộng đoàn với họ, làm cho họ trở thành một phần của “chúng tôi” trong “bánh của chúng tôi”. Những người đã cảm nghiệm “bánh của chúng tôi” biết bánh ấy đặc biệt như thế nào và biết thành ngữ ấy có nghĩa gì. Những người không phải là chi thể của cộng đoàn và không có cảm nghiệm “bánh của chúng tôi” là gì thì không có một ý niệm gì về việc ấy. Không một sự phỏng đoán nào có thể giúp họ được. Vì đối với những người ngoài cuộc sự liên kết giữa “bánh của chúng tôi” với việc “tỏ mình ra”(*ophthe*) mà Thiên Chúa thể hiện trong Cựu Ước là một điều vô lý, không thể hiểu được.

Lm. Giuse Trần Đình Long

*Những chuyến Bác ái Mùa Chay tháng 03/2017

- CDLCTX Giáo Điểm Tin Mừng & Nhóm Thiện Nguyễn Tín Thác

MEN TÌNH LÒNG THƯƠNG XÓT

*Men tình này nhẹ nhàng không héo úa
Khẽ nâng niu, ấp ủ và đợi chờ.
Cho hồn con thêm khao khát, mộng mơ
Con say rồi, say trong men tình ái.*

*Tình yêu ấy chờ đợi con luôn mãi
Không bội phản và cũng chẳng ghen tương.
Có đôi lúc tình đòi con mê mải
Nhưng trọn vẹn tình Chúa vẫn xót thương.*

**“Còn gì đẹp trên đời hơn thế.
Người yêu người, sống để yêu nhau”.**

Thật vậy, cứ mỗi lần đến thăm, cứ mỗi lần trò chuyện mới cảm thấy xót xa và thấy thương cho những phận người nghèo khổ. Mình khổ có người còn đang rất nghèo rất khổ hơn mình và mình đang hạnh phúc may mắn hơn họ rất nhiều. Họ đang rất cần những bàn tay thương xót sẻ chia, rất cần những con tim thổn thức mang đầy men tình xót thương của mỗi người chúng ta trong mùa Chay 2017 này.

***Men tình trên cao nguyên**

Cao nguyên luôn sở hữu một vẻ đẹp mộc mạc, bình dị đến khó tả! Những lữ khách phương xa có dịp đến vùng cao nguyên hẳn sẽ luôn dành cho nơi này những tình cảm sâu đậm, vấn vương mãi không thể quên. Cao nguyên Lâm Đồng – nằm khép mình giữa những dãy núi hoang sơ nhưng màu mỡ, những đồi cà phê, đồi trà thẳng tắp ngút chân trời được nhiều người biết đến. Những ai đã đến đều yêu cao nguyên, đều phải lòng cao nguyên, đều dành một tình yêu vẹn tròn đặc biệt cho nơi này. Và yêu hơn nữa là những con người cao nguyên – những con người gầy gò, đen xám chung thủy với cái nắng cái gió của đại ngàn qua bao năm tháng.

08/03/2017, ngày đầu của Mùa Chay- men tình lòng thương xót được gieo vãi và ấp ủ đến những người con của núi rừng – anh em dân tộc K’ho, dân tộc Mạ, đền trại phong và nuôi dưỡng bệnh nhân tâm thần tại cao nguyên Bảo Lộc – Lâm Đồng.

Được sự cho phép của Tòa giám mục GP.Đà Lạt ; 1.700 phần quà được trao tận tay đến những gia đình, những con người bệnh tật – xoa dịu đi phần nào những nỗi đau thể xác và phần nào gánh đi những bon chen trong miếng cơm manh áo. Họ không đủ bình thản vật lộn với cuộc sống bộn bề như bao con người khác. Họ ngơ ngơ ngác ngác, họ có màng gì đâu trước cái cười trêu ghẹo, họ có biết gì đâu với những tiếng thầm than trách của những người đang tỉnh táo. Thế mà 4g30 sáng, họ đã cười và khêu nhau dậy, khúc khích chào nhau với những nụ cười vô cảm, rồi cùng nhau khoan tay nhìn lên bàn thờ Chúa, râm ran tiếng kinh dâng ngày – xem ra không biết họ đang đọc gì và hiểu gì...Rồi, cứ theo hiệu lệnh, họ rầm rập xếp ngay hàng thẳng lối, chìa những bàn tay đen ngòm nhận những món quà, những món quà của lòng thương xót luôn thấu hiểu được nỗi lòng và tâm can họ.

Bạn có thấy gì không; của một ngày với những bệnh nhân tâm thần! Họ chăm chút cho nhau những làn tóc rối, họ cắt cho nhau gọn đi những móng tay đen xỉ của xã hội bên ngoài nhớp nhúa, họ hát cho nhau nghe những khúc điệu vô hồn mà chính họ cũng không hiểu họ hát gì...

Bạn có thấy gì không; những ngón tay bị phong ăn dần cụt ngắn, thế mà họ chăm chút cọ qua cọ lại gãi lưng cho nhau, họ ôm chầm chào nhau mà không nghe được những tiếng vỗ vai thân ái, họ không hổ thẹn khi chìa bàn tay không ngón cúi xuống hái tặng nhau một nhánh hoa vệ đường,...

Bạn có thấy gì không; những cặp mắt to tròn, trong vắt của những đứa trẻ đang khát sữa, những nụ cười làm lưỡi chỉ suốt ngày chăm chút với nương rẫy trên non, họ chăm chút cho gia đình trong mái nhà xiêu vẹo với những bữa rau xanh rì sáng tối hiếm hoi của núi rừng...

Còn chúng ta – đã chăm chút cho nhau những gì nhỏ nhặt nhất chưa?!

Hãy mở to mắt để nhìn kỹ một thế giới không biết buồn, một thế giới chỉ có nụ cười với những tiếng hát vu vơ, một thế giới với những khiếm khuyết của thể xác, một thế giới xum vầy với ánh mắt trẻ thơ trong veo...đừng cười họ các bạn nhé! Họ là những men tình trong lòng từ ái xót thương của Thiên Chúa đây!

Thế mà vèo một lúc, dưới cái bình minh mát rượi của thảo nguyên, ai nấy cũng đầm mồ hôi khi trao tặng hết cho trại tâm thần, các gia đình nghèo dân tộc K'ho, Mạ, ở xóm Xoan, xóm Đ'uyn, ở làng K'Oglam và Longtum: 17 tấn gạo thơm, 1700 thùng mì gói, 1700 lít dầu ăn, 850kg bột ngọt, 1700 gói bột nêm, 1700 kg đường và 1700 lon sữa... Và không thể thiếu món quà tinh thần của Cộng đoàn LTX Giáo điểm Tin Mừng là những chiếc máy nghe bài giảng, những tràng chuối mân cô, hình ảnh, tư liệu cầu nguyện LTX...

Bác ái là việc làm tự nguyện, chỉ cần mình may mắn hơn người khác một chút vẫn có thể làm. Bản thân tôi nghĩ rằng: Mùa Chay đến, với một chút men nhỏ bé chứa chan tình người của mỗi người sẽ đẩy lên sức mạnh thành men tình lòng thương xót.

***Men tình bên bờ sông Tiền**

Tôi đã không mơ khi được chạm tay vào nguồn nước phù sa sông Tiền trong một ngày đầy nắng. Tôi đã không nghĩ mình có thể được đứng trên một chiếc xuồng nhỏ và ngắm nhìn không chớp mắt những đám lục bình đang trôi dạt về phía biển xa. Một vùng trời xanh ngát và sông nước Tiền Giang. Nhắc đến Tiền Giang, là nhắc đến mảnh đất trù phú, những cánh đồng lúa bạt ngàn, những vườn trái cây sum suê trĩu quả bốn mùa. Và không quên nhắc đến những con người với những khuôn mặt, những giọng nói, những ánh mắt và những nụ cười...chất phác, thật thà, sống nghĩa tình, thủy chung và đặc biệt rất hiếu khách.

22/03/2017, tiếp tục cuộc ra đi gieo vãi men tình mùa Chay của lòng Chúa thương xót – được cha phụ trách Giáo điểm Tin Mừng, Nhà Bè và GP.Mỹ Tho giao phó – cộng đoàn LTX và nhóm Tín thác công trên vai hơn 800 phần quà đi đến thăm và tặng cho các gia đình khó khăn tại 3 họ đạo: Mỹ Trung, Mỹ Lợi và Tân Kiều tận vùng sâu vùng xa của miền phù sa sông nước.

Cái nắng ban mai sưởi ấm những mái lá nhấp nhô trong rặng dừa làng quê thật yên bình, cuộc sống không bon chen náo động như ở thị thành, ngày qua ngày với cơm rau, cá mắm. Nay chỉ đủ ăn thôi chứ không còn trù phú như xưa nữa. Trong những năm của thập niên ba mươi, năm mươi, khi con người các nơi kéo về đây lập nghiệp, lúc đó thiên nhiên ưu đãi vùng đất này, thật tuyệt vời khi đồng ruộng phù sa màu mỡ, chim trời, cá nước, bông súng mọc hoang dại đầy sông. Đến

nay tất cả đã trở thành truyền thuyết, mới mấy chục năm nay thôi giờ đây không còn nữa. Biến đổi khí hậu nên thời tiết thay đổi không thuận tiện cho nông nghiệp như xưa. Khai thác đánh bắt thủy sản cạn kiệt, dùng hóa chất thuốc trừ sâu trên ruộng đồng, làm cá tôm chết hết. Chim trời không còn chỗ trú ngụ vì cây cối bị chặt phá. Quả thật quá xót xa và tiếc nuối khi những gì thiên nhiên ban tặng cho nơi đây giờ không còn nữa, lòng thương xót của Chúa tuôn đổ xuống trên vùng đất này khi con cái chưa nhận biết Ngài.

Gặp bà Bảy, nhìn bà cụ nay đã trờm trờm tuổi bát tuần. Nhìn tôi với nụ cười vô tư đến không còn cái răng, bà kể: *“hai vợ chồng tui cùng 3 đứa con sống lênh đênh trên sông nước, với cái chếc (xuồng) cũ kỹ làm nhà, ngày ngày sống nhờ vào công việc chài lưới bắt cá để đổi lấy chén cơm. Cuộc sống trôi dạt này đây mai đó, chỉ kiếm sống qua ngày, đến lúc càng ngày cá tôm trên sông càng hiếm không đủ cho đời sống gia đình và cùng lúc ông mất đi để lại cho bà ba đứa con, bà không thể tiếp tục sống trên sông nữa vì bà không lo nổi cho ba đứa con còn nhỏ, lúc đó đứa con gái lớn mới 13 tuổi, đứa con gái kế 10 tuổi và trai út mới 6 tuổi. Bà quyết định bỏ nghề sông nước, bán chiếc xuồng lấy tiền cùng số tiền dành dụm bấy lâu lên bờ để mua một mảnh đất đủ cất một căn nhà nhỏ cho mẹ con tá túc. Vì sống trên sông không cố định nên các con của bà không được đến trường, ngay cả bà cũng vậy, chẳng biết một con chữ. Nay lên bờ rồi nhưng vì nỗi khó khăn phải lo cái ăn nên các con của bà cũng chẳng được đến trường, hai đứa con gái được người quen giới thiệu đi ở đợ cho hai gia đình trên thị trấn cách nhà gần hai chục cây số. Công việc của các em là giữ trẻ và trông nhà cho chủ nhà buôn bán hàng, tiền công chủ trả chẳng bao nhiêu, lâu lâu chủ gửi cho bà chút đỉnh thôi, chủ yếu là bớt đi hai miếng ăn trong nhà, còn phần bà ai thuê mượn gì làm nấy miễn sao có tiền để sống qua ngày”*.

Rồi năm tháng trôi qua trong cái khó khăn chật vật, các con bà cũng đã trưởng thành. Hai đứa con gái có chồng xa tận Đồng nai thỉnh thoảng dịp lễ tết mới về thăm bà, còn người con trai lấy vợ trong làng và đang sống với bà cùng hai cháu nội, bà kể trong nước mắt, có những lúc tưởng chừng như kiệt sức, bà không chịu đựng nổi với số phận nghiệt ngã mà ông Trời đưa đến cho bà, một người phụ nữ tuổi mới ngoài ba mươi, chồng mất sớm một thân một mình ôm ba đứa con còn thơ dại, biết sống làm sao khi tương lai đang mịt mù, tăm tối. Ruột bà đau như cắt mỗi khi bà nhìn thấy ba đứa con nằm cuộn mình vì đói trong những ngày mưa gió không bà có việc làm. Nhưng rồi mọi gian nan cũng trôi qua, bà tin rằng Trời sanh voi, thì sanh cỏ. Ông Trời chẳng bỏ một ai.

Dù đã từng nhìn thấy những người nghèo tại nơi mình ở, nhưng khi đến và được tận mắt “mục sở thị”; tôi thấy có người hôm ấy đã rơi nước mắt khi nghe bà cụ kể, tôi thấy có người hôm ấy đã rơi nước mắt khi trao tận tay những phần quà nhỏ nhoi cho những con người lấm lem với cái nghèo đeo bám... Bằng tất cả tấm lòng và tình cảm với những số phận kém may mắn; được nghe, được thấy nơi tận cùng của sự nghèo khổ, thật không sao diễn tả được.

Tôi nhớ một ai đó đã nói: *“Cho đi một điều gì đó vì mục đích tốt đẹp, chắc chắn sẽ nhận lại niềm vui từ chính mục đích tốt đẹp ấy”*. Nhìn những nụ cười rạng rỡ trên nét mặt của họ, tôi cảm nhận được niềm vui và sự ấm áp từ tình cảm yêu thương mà chính họ đã dành cho mỗi thành viên chúng tôi – **những men tình lòng thương xót**.

Mọi thứ hình như đang níu chân tôi và tôi không nỡ lòng nói lời tạm biệt Tiên Giang...nơi đã cho tôi nếm được vị men tình người ấy!

*** (xem hình ảnh tại trang phụ bản tập san)*

***Men tình vùng biên giới**

Cuối con đường đất đỏ lầy lội của những cơn mưa trái mùa. Rồi trời lại nắng, cái nắng tháng tư, cái nắng của mùa chay năm nay như thiêu đốt hàng trăm nóc nhà dựng bằng thân cây, mái lá, hiện ra trong cảnh ọp ẹp, rách nát ven hồ Dầu Tiếng - Tây Ninh. Đám trẻ con mình trần đen nhẻm chơi đùa, rượt nhau chạy vòng quanh dưới cái nắng. Trên những nếp nhà, những người phụ nữ ngồi thẩn thờ nhìn ra ngoài mênh mông, ánh mắt vô định như chính cuộc đời mà họ đang trải qua... Đây là làng tạm cư của những Việt kiều từ Campuchia di dân về đây sinh sống. Hầu như tất cả đều không có giấy tờ tùy thân, quốc tịch, nhà cửa, tiền bạc...

29/03/2017, sau khi đã thăm hỏi và tặng hơn 700 phần quà mùa chay cho những gia đình sinh sống ở đây, ngồi uống cạn chai nước còn dở, nép mình dưới mái hiên căn chòi được *xây dựng* bằng những tấm bạt cũ kỹ, rách tươm...*(chợt thấy!)*

Ở đây trẻ em không có tờ giấy khai sinh, chúng chẳng biết mình được sinh ra ở đâu và lúc nào, cuộc sống lênh đênh trên con nước cứ thế cuốn trôi cả tương lai của chúng. Hầu hết họ mưu sinh bằng nghề chài lưới, làm thuê làm mướn, buôn bán nhỏ trên ghe, hoặc sống bằng tiền ăn xin khách du lịch. Họ đã sống ở Campuchia nhiều năm. Thậm chí có nhiều người sinh ra tại đó, nhưng vì lênh đênh trên sông nước khiến họ không đủ tiền mua nổi miếng đất cắm dùi. Cuộc sống khắc nghiệt nơi đất khách đã thôi thúc họ trở về đất Việt để tìm đường sinh sống. Mang danh Việt kiều, nhưng khi trở về, họ không giấy tờ tùy thân, không tiền bạc của cải, không đất đai nhà cửa. Đa số các hộ dân đều đông con, vì hầu hết họ không có quốc tịch, hộ tịch nên con cháu họ cũng chịu chung số phận như vậy. Bọn trẻ sinh ra và lớn lên nhưng chúng chẳng biết chúng được sinh ra ở đâu và khi nào. Chúng tồn tại nhưng không được ai thừa nhận, vì không có bất kỳ một giấy tờ nào chứng minh chúng là người Việt Nam.

Mùa nước nổi, nước có thể tràn vào căn chòi, còn bình thường đây là vùng khô cằn, thiếu cả nước uống! “Nước ở đây quý hơn vàng” một chú trung niên nói với tôi. Chú ấy làm nghề giăng lưới nên cuộc sống bấp bênh theo mùa nước, nắng thì đi làm mía, sắn, cao su kiếm tiền lay lắt qua ngày. Không có giấy tờ và nghèo khó nên con cái của chú ấy không được đi học và phải bán vé số phụ cha mẹ!

...

Chúng tôi lặng người. Ừ thì ở mảnh đất này cái nghèo, cái đói mới đáng sợ, chứ sống chết đâu còn gì đáng lo. Chúng tôi trở về và cứ trần trở mãi về một kiếp người nơi vùng biên giới...

*Op ẹp gian nhà che mưa nắng
Dừng chân tìm lại mảnh đất quê
Nghe nắng Tây Ninh tình có thổ
Nghe men tình Chúa xót thương thay!
Tựa lưng chợ mắt đầy mơ ước
Căn nhà xinh xinh ngập hoa vàng
Tiếng trẻ vui đùa ngoài sân nắng
Giật mình gió lộng bốn mùa sang!*

Những điều nhìn thấy và cảm nhận qua mỗi chuyến đi bác ái đã làm thay đổi nhiều suy nghĩ trong tôi: những tính toán, nhỏ nhen, thù hằn, ganh ghét...trở nên xa xỉ, hạnh phúc khi mình bằng lòng với những gì mình đang có và hạnh phúc khi mình đem lại điều gì đó khiến cho người khác bằng lòng.

Hôm nay việc làm của tôi tuy rất nhỏ và cũng như hạt men nhỏ giữa biển men mà thôi. Những gì tôi nhìn thấy, biết đâu muôn vạn hạt men làm đầy lên trong thế gian này vị men nồng mang vị ngọt của tình người.

Và biết đâu khi mai kia người cho nhiều hơn người nhận, khổ đau chẳng còn là một hiện hữu trên đời.

Chau Hua2017

Đại diện nhóm Tín Thác

**trang thơ*

THẬP GIÁ NƠI GIÁO ĐIỂM

Nếu em đến tìm thi ca trọng đại
Thì về đi, vườn nhà tôi không có
Lời thơ tôi rất non nớt vụng dại
Vườn mở cửa, để ngàn người ghé thăm!
Thôi em ạ hãy về đi em nhé

Hoa nhà ai đã nhè nhẹ hương bay
Nếu em đến để tìm áng thơ say
Thì về đi, vì nhà tôi khô cứng
Tôi nói thật em ơi đừng bỏ ngỡ

Thơ của tôi là tình thơ Thập Giá
Lời thơ tôi là Giáo Điểm khô khan
Giáo Đường tôi không áo lụa thướt tha
Không có thương, đôi quốc nhỏ mọn mà
Tôi nói thật, tôi không biết làm thơ ủy mị
Tôi nói thật, tôi không biết làm thơ cho má đỏ môi son
Em có thấy những chiều mưa cuồng gió
Sân Giáo Điểm, Thập Giá phủ rêu phong
Em có thấy sao không thất cỏi lòng
Thương tượng Chúa khi chiều về sắc tím
Con đường lay, Thập Giá đứng lặng im
Em có thấy khi nắng dãi đầy sân
Người chen chân, tìm Tình Yêu thương xót
Em có thấy những buổi chiều nắng đỏ
Tượng Chúa gầy như sợ hãi cô đơn

Thơ của tôi không âu yếm giận hờn
Tôi đã hứa trung chinh bên Giáo Điểm
Gửi thơ tình cho Thập Giá mà thôi.

**Người đồng hành*

* Bác ái Mừng Chúa Phục Sinh tháng 04/2017

- CDLCTX Giáo Điểm Tin Mừng & Nhóm Thiện Nguyễn Tấn Thác

PHỤC SINH SAU MỘT CHUYẾN ĐI

Không phải là lần đầu tiên nó đi những hoạt động từ thiện như thế này, thế mà lòng vẫn trào dâng ngồn ngộn những cảm xúc như lúc đầu. Vẫn những tiếng khóc nức nghẹn ngào, vẫn những nụ cười vô tư lự, vẫn những ánh mắt hồn nhiên, vẫn những bàn tay nhỏ bé xinh xinh đưa ra trong không gian để chờ những người hảo tâm nắm lấy... xót xa...

Đã rất lâu rồi, có một đứa bé suốt ngày cứ trách bản thân nó không may mắn. Nó không được ở nhà cao cửa rộng như những đứa bạn trong lớp, ba mẹ nó đi làm suốt ngày mà không quan tâm đến nó học hành ra sao, mỗi ngày nó chỉ có thể gặp ba mẹ nó vào mỗi buổi tối, đủ để nói được vài câu, không đủ để nó kể chuyện trường lớp, bạn bè. Nó tự thu mình trong cái thế giới nhỏ hẹp của nó, vô hình nó đã dựng một bức tường giữa nó với ba mẹ mình lúc nào cũng không hay biết. Bức tường đó càng rõ ràng hơn khi em nó ra đời, nó cảm thấy nó bị cho ra khỏi rìa cuộc sống của gia đình nó, khi mà em nó trở thành tâm điểm tiếng cười của gia đình. Cứ như vậy nó lớn dần lên trong cái thế giới nhỏ hẹp sau bức tường đó, ngày ngày than thân trách phận nó tại sao nó không được sinh ra trong một gia đình tốt hơn, một gia đình mà nó hằng mơ ước.

Cho đến một ngày... ngày đó của nó quan trọng hơn bất cứ ngày nào trong đời nó, khi mà nó nhận ra nó may mắn hơn rất rất rất nhiều người. Nó có tay có chân, có ba có mẹ có em, có gia đình để yêu thương, có một mái nhà để về, có trường lớp để học, có bạn bè để sẻ chia và nó có một cuộc đời để sống. Trong mười mấy năm nay nó đã sống như thế nào, nó không thể nhớ nổi nó đã trải qua những gì trong suốt ngần ấy năm. Đã từng có người hỏi nó, ngày nào là ngày quan trọng nhất của nó từ trước đến giờ? Nó không thể nhớ nổi một ngày để mà trả lời...

Mãi cho đến ngày hôm ấy. Cái ngày mà nó được cha phụ trách Giáo điểm Tin Mừng chọn nó, cho nó tháp tùng với CDLCTX và nhóm Tín thác đi công tác bác ái – chuyên đi thăm và tặng gần 600 phần quà Mừng Chúa Phục Sinh cho những gia đình khó khăn tại 2 giáo họ thuộc GP.Bà Rịa Vũng tàu vào ngày thứ tư 05/04/2017.

Nó bắt đầu nhìn nhận cuộc đời nó ở một khía cạnh khác, chiêm nghiệm lại bản thân nó từ trước đến giờ. Nó mất cả năm trời mới tìm ra được triết lý sống của nó, hay nói đúng hơn là mất cả hai mươi năm để nghiệm ra nó cần phải làm gì. Bản thân nó bây giờ sống tốt hơn rất nhiều so với nó ngày xưa. Mỗi ngày của nó trôi qua đều không phải là vô ích. Nó cảm thấy vui khi biết mình có ích mỗi ngày, thế là đủ. Không cần ai biết đến sự giúp đỡ của nó, không cần ai quan tâm nó đã làm gì cho họ, chỉ cần nó thấy được nụ cười của những con người cùng khổ mà tự tay nó cầm gói quà nặng trĩu trao tận tay họ trong ngày đó, là nó đã cảm thấy ngày đó thực sự là ngày vui của nó.

Cũng có những lúc nó cảm thấy chán nản lắm, nó nổi nóng với tất cả mọi người, nó không cần người ta biết ơn những gì nó làm, nhưng ít ra cũng đừng nói xấu hay đâm sau lưng nó. Những lúc như thế, nó thường tìm đến những hoạt động từ thiện, hay ít ra là làm một cái gì đó có ý nghĩa cho

đời. Thế rồi không nhớ là từ lúc nào, nó đã bắt đầu có ý nghĩ trách nhiệm của nó là góp một phần nhỏ cho giáo hội, cho xã hội.

Thật may mắn thay, giờ đây, khi nó đã có thể kiếm tiền nuôi sống bản thân nó, nó đã có thể trích ra vài trăm ngàn ít ỏi mỗi tháng để đóng góp vô quỹ bác ái của Giáo điểm, nó đã biết sẻ chia với những cảnh đời bất hạnh, bởi vì chính những chuyển đổi bác ái này, đã dạy cho nó hiểu rằng: “nó vẫn còn đang sống”.

Ngày hôm ấy là lần đầu tiên nó đến thăm và thực tế cảm nhận những con người sống và sinh hoạt trong nếp nhà ọp ẹp ấy. Ngôi nhà nằm sâu hun hút trong cánh rừng trầm trầm thăm thẳm giáp với huyện Xuyên Mộc – tỉnh Đồng Nai.

Ngôi nhà tuy ảm đạm nhưng đầy ắp tiếng cười.

Ngôi nhà tuy trống rỗng nhưng chất đầy yêu thương.

Ngôi nhà tuy nghèo nhưng rất giàu tình cảm...

Nó đang phụ giúp cộng đoàn LTX – nơi nó đang tạm ẩn thân nấu giữ những quá khứ. Nó vẫn cầu nguyện trước linh đài Chúa thương xót mỗi ngày. Nó thầm mong...

Nơi nhỏ bé này đừng chứa đầy những tham vọng.

Nơi thiếu thốn này đừng chứa đầy những của cải

Nơi đông người này đừng chứa đầy những nhỏ nhen

Nơi nhân ái này đừng chứa đầy những ích kỷ...

Cảm giác bao lần của nó,... sợ. Phải, nó sợ. Con người thường hay sợ những cái gì không thuộc về mình. Mặc dù nó đã thấy bao nhiêu lần, nó vẫn sợ. Cho nên nó chỉ dám đứng từ xa nhìn vào. Một lần nó lấy hết can đảm vào để dành một đứa bạn bị **“dị tật cấp tính”**, thế nhưng mới vừa đụng vào thì đứa bạn đó la hét lên.. Nó chỉ biết đứng đó đưa mắt nhìn quanh tìm sự giúp đỡ, cũng may, có một chị áo đỏ thăm vào kéo đứa bạn ra chỗ khác, nó thầm cảm ơn chị ấy vì điều đó. Nó liền ra linh đài thương xót, quỳ mọp xuống, xin lòng thương xót cứu lấy đứa bạn đang mang “dị tật” ấy!

Có lẽ chính vì những nỗi sợ tầm thường của nó mà ba mẹ mới bỏ rơi nó. Cả vợ, cả con nó cũng bỏ rơi nó...!

Nó sợ thói đời đàm tiếu, nó sợ cái kiêu ngạo lê đôi mách của những người buôn chuyện, nó sợ mình có một đứa con cũng giống nó, nó sợ người ta nói mình không phải bác sĩ mà thích đi chữa bệnh, nó sợ mình quá nghèo nên nương tựa tấm thân gầy này cho Chúa thương xót...

Phục Sinh đến gần, sau 40 ngày tĩnh tâm tại giáo điểm nhỏ bé này. Nó nghĩ lại, nó như được sống trở lại, nó như được gột sạch hết những nỗi sợ hãi vu vơ. Nhưng thật tội nghiệp, tội nghiệp cho những con người “dị tật”. Dị tật ngồi chờ cho mau kết thúc buổi cầu nguyện, để rồi sau đó dung giăng dung dẻ đi hưởng thụ. Tội nghiệp cho những người “dị tật” vì sợ cuộc đời chóng qua không được tiêu xài ăn chơi cho xả láng! Và có lẽ tội nghiệp hơn cả trong lúc nó tạm biệt căn nhà ọp ẹp, người cha, người mẹ và mấy đứa trẻ không quen biết ấy, mỗi người ôm một món quà mà nó mới trao tặng, đứng lặng sau cánh cửa xiêu vẹo, nhìn nó cười tươi, thật vui thay cho lời cảm ơn. Trong lòng nó, chợt... xót xa...

Sau chuyến đi hôm ấy, một lần nữa nó càng khẳng định chắc chắn rằng cuộc đời của nó quá đẹp, quá thú vị, quá may mắn. Cho nên nó càng phải sống thật ý nghĩa để tạ ơn lòng Chúa đã thương xót nó, cảm ơn người đã cứu vớt cho nó được nương tựa phục vụ nhà Chúa, cảm ơn ba mẹ nó đã cho nó biết giá trị thật của sự sợ hãi. Và cảm ơn một chuyến công tác bác ái để nó được phục sinh. Alleluia!!

Nhóm BACO
Camera từ xa 2017

*Hat Giống LTX

DIỆU KỲ CỦA PHÉP MÀU

Con tên là Phaolô Nguyễn Như Tân, sanh 1968, đang sống tại Giáo xứ Mẫu Tâm, Giáo hạt Xóm Chiếu, Giáo Phận Sài Gòn. Anh trai con là Gioan Baotixita Nguyễn Thanh Minh, sanh 1964, sống tại Giáo xứ Chính Tâm, Giáo phận Phan Thiết, Thôn 1A, Xã Trà Tân, Huyện Đức Linh, Tỉnh Bình Thuận.

Chúng con xin phép được tường thuật lại toàn bộ sự việc, đã xảy ra với chúng con từ ngày 18/12/2016 đến 10/3/2017, mà chỉ có xét theo Đức Tin mới lý giải được là Phép Màu!

Vào ngày 17/10/2016, sau khi ăn cơm trưa, đột ngột anh Minh lên cơn đau thắt ngực dữ dội, choáng váng, mặt tái xanh, chân tay lạnh xám nhanh, đau bụng dữ dội, tiêu tiểu ra quần, HA 150/100 mmHg, tưởng chừng cái chết đã gần kề. Người nhà, lập tức đưa anh đến Bệnh Viện Đức Linh cấp cứu.

Sau 2 ngày điều trị tại BV huyện Đức Linh, gần như anh tự hồi phục, vì BV không đủ khả năng để chẩn đoán, nên chỉ nghĩ Viêm dạ dày/ Cao HA, tuy có giảm, nhưng cơn đau thắt ngực, mất máu, và liệt nhẹ chân trái ngày một tăng. Con đưa anh vào Sài Gòn để tìm nguyên nhân, vì con biết đây là bệnh nguy hiểm, có thể là một bệnh về mạch máu ĐMC bụng bị thuyên tắc. Vì không có tiền, nên anh ấy cứ lần lữa không vào, đến 2 tháng sau bệnh nặng hơn, gần như người anh ấy xanh như tàu lá, đi đứng không vững, thì mới chịu vào. Con đưa anh vào BV Thống Nhất khám. Khi siêu âm mạch máu thấy ĐMC ngực phình to > 65mm (bình thường = 27mm), bị bóc tách lớp nội mạc và thủng một lỗ ở ĐMC ngực đoạn lên, tức tức con cho chụp CT scanner có cản quang. Và chẩn đoán chính xác là suy tim nặng, hở van ĐMC 2/4 và đang tiến triển nhanh, suy thận nặng do thiếu máu

nuôi. Đến đây thì con đã ngã gục thực sự vì theo y văn khoa học chỉ một bệnh cảnh phình bóc tách ĐMC đã có tỉ lệ tử vong 99%

Y văn thống kê như sau: cứ 10 người mắc bệnh này, thì chết ngay 7 người, 3 người kịp đến BV, để cấp cứu, mổ khẩn cấp thì thêm 2 người chết nữa, còn 1 người có thể để lại tại bệnh trầm trọng sau mổ như: liệt 2 chi dưới, suy tim không hồi phục, suy thận mạn, liệt cơ hoành... tức chết thêm ½ người nữa. Huống hồ anh con đã có biến chứng do 2 tháng mới chịu vào khám. Do vậy, suốt 20 năm làm việc hồi sức cấp cứu ở những bệnh viện lớn như Hùng Vương, Nhi Đồng 1, Nhân Dân Gia Định, cả vài ngàn lần con đứng trước những bệnh cực khó, chỉ 4 phút là tử vong mà con vẫn cứu sống, chưa một lần con quy ngã, vậy mà lần này, con đã gục ngã xuống băng ghế của BV Thống Nhất vì chỉ còn 30 giây nữa thôi anh con đã lìa xa con thực sự. Ba của con đã chết ngoài vườn do tai biến mạch máu não. Anh hai của con chết đột tử khi thức dậy 4 g sáng để đi lễ.. ôi! Trái tim con cũng đang như hết chịu đựng nổi, cũng muốn vỡ tan.

Nhưng chính lúc tuyệt vọng ấy, niềm tin mãnh liệt vào Lòng Thương Xót của Chúa ào ạt dội vào trí óc của con, với những bài giảng và những nhân chứng về Lòng Chúa Thương Xót mà con đã được nghe trong máy nghe "500 Bài Giảng Lòng Thương Xót, và các bài giảng của cha Trần Đình Long trên Online mà con thường nghe mỗi ngày, con vội vàng vùng dậy, tức tốc đưa anh con chạy vào khoa phẫu thuật lồng ngực BV Thống Nhất. Các đồng nghiệp giỏi nhất của BVTN đã tức tốc lên lịch mổ khẩn cấp. và cũng đã giải thích trực tiếp cho gia đình là chuẩn bị tinh thần “làm hậu sự”, nghe đến đây, anh con cũng đã gục ngã về tinh thần.

Chính lúc thất vọng tột cùng ấy Chúa đã ra tay một cách kỳ diệu. Con liên tục kêu gọi Lòng Thương Xót Chúa: “Vì cuộc khổ nạn đau thương của Chúa Giêsu Kitô, xin thương cứu anh con và toàn thể giới”

Nhưng, chính từ giờ này Chúa hoạt động tuyệt vời. Con quyết định xin cho anh xuất viện BVTN để ôm anh trong lòng chạy về BV Chợ Rẫy, lúc này đã khoảng 4 giờ chiều, các bác sĩ

đã về, nhưng bác sĩ Phát đang làm ở khoa phẫu thuật tim BVCR, đã xuất hiện. Ôi ! Chúa đưa Thiên thần đến giúp con rất đúng lúc. Chỉ sau 20 phút, anh con đã vào đến sát phòng mổ tim (thường phải mất nửa ngày vì bệnh ở khoa cấp cứu ban đầu quá đông và đều rất nặng) lúc đó đã là 4g30 chiều.

Sau khi tạm yên tâm, con tức tốc chạy về Giáo Điểm Tin Mừng để gặp cha Long để xin ơn Chúa trợ giúp. Con chạy bằng xe dream từ BVCR về Nhà Bè – Giáo Điểm Tin Mừng mà... cha Long còn đang đặt tay còn khoảng 4 người, con vô cùng vui mừng vì con ao ước được nhận lãnh ơn này. Chưa hết lạ, vì hôm đó là ngày 18/12/2017 Chúa Nhật tuần thứ 4 Mùa Vọng, một biển người trước mặt con, nhưng con cứ băng băng đi qua, và mọi người đều dạt ra để con đến thẳng nơi cha Long đang đặt tay, kể cả ban trật tự cũng không giữ con lại, có lẽ họ đang thấy con khóc, vì con đã khóc suốt chặng đường con chạy từ BVCR về đây, hay Thiên thần đang dẫn con? Con chỉ kịp ghi vội vào thư xin khẩn “Xin Chúa xót thương anh con. Xin cứu anh con”

Cha Long đã đặt tay lên đầu con. Cha hỏi “Tại sao con khóc?” Con nức nở: “Cha ơi! Cha cầu nguyện cho anh con, vì anh con sắp chết rồi, đang nằm chờ mổ”. Cha đã an ủi con: "Con yên tâm! Chúa sẽ cứu anh con!".

Và con đã ra ngòai chung với ca đoàn, để dâng lễ, nhưng suốt thánh lễ con chỉ có khóc và kêu gào “Lòng Thương Xót Chúa – Chúa ơi xin cứu anh con!”. Và kìa tiếng cha Long: “Xin cộng đoàn cầu nguyện cho người anh em của chúng ta đang nằm chờ mổ” và con thấy Trái Tim Chúa bừng sáng ngay trong hình Lòng Chúa Xót Thương trên cung thánh. Con dụi mắt 2 lần, mà hình ảnh ấy vẫn tồn tại. Ôi ! Lạy chúa, Chúa đã cho con biết Chúa sẽ chữa lành tim cho anh con.

Bài sách thánh hôm đó nói về “tiền thoái lưỡng nan”. Bài giảng của cha Long con chỉ còn nhớ: “tiền cũng chết, lùi cũng chết, mổ cũng chết, không mổ cũng chết, thôi thì đứng im, để Lòng Chúa Xót thương lo cho” và có 3 nhân chứng lên làm chứng về việc họ tin thác vào Chúa và đã được Chúa chữa lành một cách mầu nhiệm: Một em bé bệnh viện Nhi Đồng 2 đã chề,

một người bị mổ 2 lần, và một người ung thư gan. Cha nói “Trong bóng đá phút thứ 89 cũng chưa thua, vì phút thứ 90 vẫn thắng. Phút 99 Chúa muốn, Người sẽ ra tay!”

Lòng tin thác vào Chúa càng tăng cao trong lòng con. Thánh lễ vừa tan, con vội vàng chạy ra lấy xe, đã 7g tối rồi mà sao trời còn sáng, mặt trời mới lặn sát chân trời. Con đang chạy tìm mua nước để nhận ơn làm phép nước, thì một người chị quen đứng gần thấy vậy, cho con một chai nước nhỏ, và con lại chạy về BVCR, với hy vọng còn kịp cho anh rước Mình Thánh Chúa, uống nước Thánh, và đeo tràng chuỗi tay cha Long cho trước khi vào phòng mổ.

Ơn lạ Chúa lại xuất hiện. Con chạy xe honda từ Giáo Điểm Tin Mừng vào tới BVCR, gọi xe, vào phòng mổ, mà chỉ mất có 25 phút. Chúa đã làm cho thời gian như dừng lại để chờ con! Chúa đã kéo con “bay” chứ chạy kiểu gì mà nhanh đến vậy.

Case mổ quá khó, phải cần 1 êkip rất giỏi gồm 11 bác sĩ chia 3 nhóm: nhóm cầm dao mổ chính, nhóm chạy máu ngoài cơ thể, làm trái tim ngưng đập hoàn toàn suốt cuộc mổ, và nhóm gây mê hồi sức cực giỏi, họ làm bệnh nhân hôn mê kéo dài, mà mọi cơ quan vẫn phải hoạt động bình thường. Toàn bộ êkip, phải làm việc rất căng thẳng, suốt 10 giờ, ăn uống bằng ống tại chỗ. Vì đã tin thác vào Chúa rồi nên con chẳng chút lo sợ bất cứ điều gì. Con hết sức bình tĩnh, để lắng nghe Chúa dẫn con thế nào thì con làm ngay theo ý Chúa, và rồi mọi việc cứ lần lượt đến như có một bàn tay khéo léo sắp đặt tài tình của Chúa.

Việc chuẩn bị kéo dài hơn dự kiến 2 ngày. Đúng 6g sáng 22/12/2016, anh con vào phòng mổ, con không được phép vào, nên đành đứng ngoài và xin cho anh con được đeo vào tay xâu chuỗi Lòng Chúa Thương Xót mà cha Long đã tặng suốt cuộc mổ, đây là một việc làm không được phép trong PM vì sợ bị nhiễm trùng PM. Nhưng BS đã tin mà hình như họ cũng tin là Chúa của con sẽ giúp case mổ thành công, nên BS đã làm khử trùng xâu chuỗi để rồi đeo vào tay anh Minh cho đến khi ra phòng hồi sức tích cực. Con dặn anh con là từ khi vào PM phải thầm thì đọc kinh Lòng Chúa Thương Xót “Vì cuộc khổ nạn và

vô cùng đau đớn của Chúa Giesu Kito xin thương xót con và toàn thể giới". Anh con đã làm đúng lời con dặn, và rồi Chúa đã ra tay, Chúa đã ở bên anh ấy lúc sự chết đến và đã che chở cho anh ấy phút lìa xác

Con lúc đó cùng với gia đình, bạn bè gần xa, các cộng đoàn mà con xin hợp ý cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót, chắc chắn có cha Long và Cộng đoàn Giáo Điểm Tin Mừng. Vợ của anh Minh không rời xa chuỗi Lòng Chúa Thương Xót suốt 10 giờ mổ, và con cũng vậy, vừa cầu nguyện vừa lo “kiếm tiền vay tiền” vừa phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, mỗi phút trôi qua, mà không nghe loa gọi là hy vọng lại về. Sợ hãi nhiều bao nhiêu – trông cậy tin thác nhiều bấy nhiêu. Và rồi 10 giờ đã trôi qua, không nghe loa gọi vào "xem mặt lần cuối". Và rồi 11g mổ đã trôi qua. BS An tươi cười đi ra cùng BS Phát bắt tay chúc mừng case mổ thành công ngoài sức tưởng tượng. Những điểm khác ở case mổ này là “mọi việc xảy ra rất bình an và thuận lợi suốt cuộc mổ đến nỗi BS cầm dao mổ chính phải ngạc nhiên. Nếu nhìn bằng con mắt đức tin thì có phải có Chúa Thánh Thần đang cùng làm việc với Ekip mổ.

Chúa ơi! Phút 99,9 Chúa đã ra tay. Ôi! Con sung sướng biết bao vì được Chúa xót thương bằng cả lửa mến, nước Thánh tuôn trào từ Trái Tim cực thánh Chúa. Ai có thể tin được những sự việc lạ lùng và nhiệm màu vừa xảy ra với anh em con, chỉ có giờ chết, mà niềm tin phó thác trông cậy nơi lòng Chúa Thương Xót đến tuyệt đối thì mới tin sự thật này mà thôi. Con sung sướng xiết bao khi được kể lại hồng ân nhiệm tuyệt vời mà Lòng Chúa Thương Xót đã ban tặng cho chúng con.

Thế rồi những ngày sau đó, anh con hồi phục nhanh đến lạ lùng. Chỉ hai ngày sau, khi rút được ống nội khí quản, anh con nói được ngay (thường phải mất 1 tháng tập nói) vết mổ rất lớn nhưng liền miệng rất nhanh, và hầu như việc hồi phục nhanh đến nỗi BS An, BS Phát phải kinh ngạc.

Và rồi anh con xuất viện sau 2 tuần. Về nhà chăm sóc thêm 3 tuần nữa, anh đã đi lại được. Con mừng khôn xiết vì lúc này con mới yên tâm anh con không chết nữa và con thúc giục

anh ấy đi đến Giáo Điểm Tin Mừng để cảm tạ Chúa và và làm chứng cho Lòng Chúa xót thương, nhưng anh ấy nói để tháng sau vào tái khám hãy đi, con cũng ưng ý.

Nhưng Chúa nghiêm trị anh ấy ngay tức thì, chỉ sau 8 ngày, anh ấy lại gọi con trong tình trạng khó thở + mệt + đau bụng dữ dội. Con biết ngay là chưa đẹp lòng Chúa vì được ơn Thiên Chúa, mà không biết quay lại tạ ơn Chúa, nên con bình tĩnh đưa anh vào lại BVCR và nhắc nhở anh đừng mất niềm tin vào Chúa quan phòng.

Lần này chỉ ở BVCR có 7 ngày và ngay sau khi xuất viện, chính anh ấy đòi đi Giáo Điểm Tin Mừng. Con cầu nguyện với Chúa là “nếu đẹp lòng Chúa, xin Chúa sắp xếp để chúng con lên làm nhân chứng về Ôn Thiêng từ Lòng Chúa Xót Thương đã ban tặng cho anh em con”.

Thật mau nhiệm, ngày 10/3/2017 là thứ 6 tĩnh tâm Mùa Chay. Nơi Giáo Điểm Tin Mừng có cả ngàn người đổ về, ấy mà, con có chỗ đậu xe hơi ngay tại cổng, vì bình thường khó lòng kiếm ra chỗ đậu xe "ngon" như vậy, rồi thì cả 3 anh em con được lên ngồi ngay hàng ghế đầu mà không phải chen lấn gì cả, rồi cha chọn 5 người chuẩn bị lên làm chứng đức tin, nhưng cuối cùng cha Long gọi ngay anh em con. Và kỳ lạ nhất là bài tin mừng hôm ấy nói về “Trở về và chọn lựa sự sống hay chết”. Chúa hiện diện nhân tiền, Chúa sắp xếp mọi việc một cách có trật tự lạ lùng và trong 500 bài giảng mỗi ngày của cha Long và rất nhiều bài giảng khác mà con đã nghe, thì chưa bao giờ trong một thánh lễ mà cha Long chỉ cho một người làm chứng, chí ít cũng là 3 người trở nên, nhưng hôm đó chỉ có một mình anh em con làm chứng và kéo dài đến 15 phút. Ôi! Chúa của con tuyệt vời, Ngài muốn con làm nhân chứng ngay giữa lòng trần gian hôm nay, với chọn lựa giữa sự sống hơn là sự chết. "Nếu muốn sống thì hãy trở về, từ bỏ thói hư tật xấu tội lỗi. Một người công chính mà làm việc ác thì Chúa chỉ nhớ việc ác, còn một người tội lỗi, làm việc ác tâm, nhưng khi hối lỗi, quay về với Chúa làm những việc công chính thì Chúa sẽ quên hết những tội ác trước đó của nó, mà chỉ nhớ đến những việc làm công chính của nó mà thôi" lời Chúa

ngày 10/3 dạy thế đó, quá đúng, quá phù hợp với chúng con. Do đó, anh em con đã trở về với Lòng Chúa Xót Thương, quyết tâm rũ bỏ thói hư tật xấu tội lỗi trước đây, để xin Lòng Chúa Xót thương, nên Chúa đã cứu sống anh con.

Ôi lạy Chúa! Chúa đang hiện diện ngay trong cuộc sống hôm nay, con tín thác vào Chúa, và lắng nghe tiếng Chúa chỉ dẫn, thì ngay cả một căn bệnh nguy hiểm tử vong là chắc, mà Chúa đã ra tay cứu giúp, không phải chỉ một phép lạ, mà hàng chuỗi những phép lạ Chúa đã làm qua câu chuyện cứu sống anh con. Không cần phải đi đâu để tìm kiếm phép lạ, mà ngay mỗi ngày, Chúa vẫn đang làm phép lạ quanh con, ngay trong đời sống con, nhưng con không chịu lắng nghe, không chịu mở con mắt đức tin để xem xét, nên con không biết ấy thôi. Nhưng Chúa Ôi!. Qua vị mục tử mà Chúa đã chọn, cha Trần Đình Long, Chúa đã thánh hóa và hoán cải mỗi người chúng con, khi đến với Lòng Chúa Xót Thương một cách chân thành và tín thác thì Chúa sẽ ban ơn thiêng và làm phép lạ như chúng con đã được đón nhận hôm nay, dù con chỉ là một kẻ tội lỗi như bao đứa con hoang đàng khác, nhưng khi biết nhận ra thân phận cát bụi đã quay về với Chúa, thì Chúa sẽ “ra tay cứu giúp” và ban cả ơn "cho kẻ chết sống lại" mà con rất sung sướng được chứng kiến và làm nhân chứng.

Cảm tạ Chúa đã thương xót con, đã hoạt động trong đời con. Con luôn tín thác vào Chúa.

Phaolô Nguyễn Như Tân

Bác sĩ bệnh viện Nhi Đồng

Email nhutannguyen2503@gmail.com

*Chuyện Giáo Điểm

CÓ NHỮNG NGƯỜI CHA SAY MEN TÌNH LÒNG THƯƠNG XÓT

*“...Đời con say men yêu thương,
trong ân tình của Chúa tuyệt vời
Đời con đi trong hân hoan,
trong an bình với bao hy vọng
Nguyện xin vâng trong tin yêu,
trong tay Lòng Thương Xót muôn đời
Tình con xin tri ân Cha,
cùng những người lao khổ với con...”*

Trong thánh lễ khai mạc 40 ngày tĩnh tâm tại Giáo Điểm Tin Mừng. “người cha già say men tình long thương xót nhắc lại bức thư mục tử đã trao cho toàn thể mọi Kitô hữu trong giáo phận : “...Có ai đừng vững được chẳng, nhưng vì lòng từ bi thương xót mà Chúa rộng tình thứ tha. Điều kiện cần thiết là chúng ta phải biết ăn năn thống hối, biết hoán cải và tin tưởng vào tình thương tha thứ của Thiên Chúa. Mùa Chay mở ra cho chúng ta một thời kỳ thống hối ăn năn, một mùa chiến đấu thiêng liêng với những cám dỗ của thần dữ và với bao cạm bẫy của thế gian, để vững bước trên hành trình thiêng liêng và tiến gần đến ơn cứu độ”.

Cạm bẫy của tiền tài, của danh vọng, của chức tước, của sa đoạ, của sấm sủa những thứ đất tiền trên mồ hôi nước mắt người nghèo... Người cha già nhấn mạnh thêm : “Mùa

Chay là thời gian thuận tiện để cầu nguyện, ăn chay và bố thí. Qua sứ điệp mùa Chay năm nay, Đức Thánh Cha Phanxicô đã lấy lại hình ảnh Lazarô nằm trước cổng ông nhà giàu để mời gọi chúng ta mở cửa lòng mình cho lời Chúa và tha nhân, vì "lời Chúa là một hồng ân, và tha nhân cũng là một hồng ân". Gốc rễ mọi bất hạnh của ông nhà giàu là không chịu nghe lời Chúa qua "Mô-sê và các tiên tri". Mùa Chay cảnh giác chúng ta : đừng bao giờ để mình trở nên giống như ông phú hộ keo kiệt, vô cảm trước nhu cầu của người lân cận. "Mối tương quan thích đáng với mọi người là nhìn nhận giá trị của họ với lòng biết ơn".

"Thương người như thể thương thân", nên trong buổi lễ đó, người cha già cũng bị say men tình của Chúa cúi xuống trao tận tay hơn 300 phần quà chia sẻ mùa chay cho những gia đình cơ cực sống xung quanh giáo điểm.

Cuối buổi lễ, trước khi ra linh đài lòng thương xót cầu nguyện cùng cộng đoàn, người cha già nói thêm : “Mùa Chay là thời gian cho những người con hoang đàng trở về cùng Đấng Giàu Lòng Thương Xót. Giống như đứa con thứ trong Tin Mừng quyết chí trở về với người cha nhân ái, sau khi đã tiêu sạch gia tài mà cha chia cho mình và lâm cảnh đói khát, không còn nơi nương tựa. Đừng đào những cái giếng khô cạn không có nước, nhưng hãy tìm đến nguồn nước trong lành nơi Thiên Chúa là Nguồn Sự Sống đời đời cho con người. Ngọn lửa Tình Yêu của Thiên Chúa sẽ thiêu rụi mọi gai góc trong cuộc đời chúng ta, để cho mầm mống của Lòng Chúa thương xót đâm chồi nảy lộc nơi đây”.

Và người cha già mang đầy men say tình Chúa ấy hẹn “tôi sẽ trở lại để cùng dâng lễ hiệp thông với anh chị em trong ngày Đại lễ Kính Lòng Chúa thương xót, tức 23/04/2017 nhé!

Anh chị em có đồng ý không?” Tiếng khóc hòa lẫn tiếng cười trộn với chất men đầy yêu thương ấy thay cho tiếng “ạ” đồng thanh.

Và rồi, trong suốt 40 ngày, tôi được ơn Chúa cho thu xếp công việc buôn thúng bán mẹt trong ngày (*không giấu gì, tôi bán bánh bèo ở cuối chợ Bà Chôi đó!*). Không ngày nào mà tôi không đi cầu kinh, dự lễ, nghe giảng hết đó nhen! (*không phải tôi khoe đâu, mà tại tôi sung sướng mới nói ra đó!*)

Lại gặp phải người cha ở đây – người cha hay nóng nảy mà nhân ái – người cha cũng bị men tình lòng thương xót vấy vào, rồi kéo cả ngàn người ở đây **“đính”** vào. Trong những buổi giảng lễ, tôi thực sự nghiệm ra rằng; trong nơi sa mạc hoang địa này, Chúa đã dẫn dắt mọi người vượt qua sa mạc của cuộc đời. Qua sự dùng men khéo léo của người cha mang đầy men tình thương xót, tôi tin mọi người có mặt ở đây đều được Lòng Chúa Thương xót sờ chạm.

“Người là Đấng có cánh tay hùng mạnh. Người mở cho chúng ta con đường vượt qua biển đời đầy những sóng gió và bão táp. Chỉ một mình Thiên Chúa là nơi nương tựa, ngoài ra không còn nơi nương tựa nào khác, dù là nơi vua chúa quan quyền hay là nơi tiền tài danh vọng. Thiên Chúa sẽ dẫn dắt chúng ta đến nơi an nghỉ cuối cùng. Đừng lo lắng, nhưng hãy hoàn toàn phó thác vào lòng xót thương của Chúa” người cha phụ trách giáo điểm nhấn mạnh.

Ước chi mọi người tín hữu Kitô trong đó có tôi, sau khi đã được dẫn đưa sâu vào mầu nhiệm Vượt Qua của Chúa Giêsu, sẵn sàng dẫn thân loan báo Tin Mừng Tình Yêu Lòng

Thương xót của Thiên Chúa qua lời giảng, qua những máy nghe, qua những tư liệu được phổ biến trao tặng.

Ước chi, ngày nào giáo điểm này sẽ được lớn lên, được vững mạnh hơn, được công nhận hơn, để lúa chín đầy đồng mà không thiếu thợ gặt, để những con người phục vụ nơi đây trở thành những trung chinh, những thợ gặt thực thụ mang danh lòng thương xót.

Ước chi, có nhiều người cha cũng được dính bén men tình lòng thương xót để gieo vãi “chất say của men”, để giáo hội, xã hội mỗi ngày thu hoạch về cho Chúa những vò rượu vượt qua mang nhãn hiệu “Men Tình Lòng Thương Xót”

*“Ít nói, ít nghe, ít phiền não
Càng xoi, càng xét, càng xuyên xao
Biết khóc, biết cười, biết đồng cảm
Là thương, là xót, là thương yêu”*

Chi Hai Giáo Điểm
Hiệp Phước, Nhà Bè 2017

*trang thơ Giáo Điểm

GIỌT XÓT, GIỌT THƯƠNG!

Xin tuân giọt xót, giọt thương
Xuống hôn tục nữ trẫm đường xấu xa
Dầm mình chốn bụi phù hoa
Nhớ như tâm trí, phai nhòa sắc hương

Xin tuân giọt xót, giọt thương
Chữa lành vết cắt dăm trường rong chơi
Nước Người, một chút cầm hơi
Máu Người, tươi tốt phục hồi đời con

Tin tình Người, mãi sắt son
Biển Lòng Thương Xót mãi còn bao la
Cho con sinh khí sum hòa
Con là ái nữ của Cha trên trời

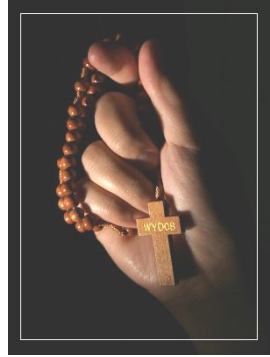
Giọt xót thương ! Giọt tình rơi !
Thương con ái nữ kiếp đời hoen nhớ
Ngửa trông lượng cả vô bờ
Cho con về lại bến mơ thiên đàng

Chẳng vì tiếc đóa hồng nhan
Mà vì yêu mến Người mang thập hình
Cho nhân trần được phúc vinh
Vui ngày vĩnh cửu phục sinh trong Người

Giọt xót thương ! Giọt tình ơi !

Sao Khuê 2017
(chiều bên linh đài Chúa suy tư sáu dải lụa)

***Chuỗi Kinh Lòng Thương Xót
Sức Mạnh
của Lời Nguyện Chuyển Cầu***

Mục đích của sứ điệp Lòng Chúa Thương Xót được ghi lại trong Nhật ký của Thánh nữ Faustina là cho mọi người biết được sức mạnh của lời nguyện chuyển cầu, mang Lòng Thương Xót của Thiên Chúa đến với toàn thể nhân loại. Bạn sẽ thấy tất cả các kinh nguyện Lòng Thương Xót Chúa từ Nhật ký của Thánh nữ Faustina đều là các lời nguyện chuyển cầu.

Hãy chọn bất cứ yếu tố hoặc kinh nguyện nào trong Nhật ký và phân tích lại, để hiểu được ý nghĩa đầy đủ của nó. Bạn sẽ nhận thấy Đức Giêsu đang kêu gọi chúng ta chuyển cầu, để giúp Người cứu thoát các linh hồn.

Sứ điệp là thế giới cần phải hoán cải, và lòng thương xót Chúa là “niềm hy vọng cuối cùng cho nhân loại”.

Đức Giêsu nói: *“Ta mong muốn con hiểu biết sâu xa hơn tình yêu bùng cháy trong Trái tim Ta dành cho các linh hồn, và con sẽ hiểu được tình yêu này, khi con suy niệm Cuộc Thương khó. Con hãy kêu cầu lòng thương xót của Ta thay cho các tội nhân; Ta mong ước cứu độ họ. Khi con đọc kinh này, với một tâm hồn thống hối và với đức tin thay cho tội nhân nào đó, thì Ta sẽ ban cho họ ơn hoán cải”*.

Sau đó, Người nói: *“Đây là kinh nguyện:*

“Kính lạy Máu và Nước đã tuôn trào từ Thánh Tâm Chúa Giêsu, như thác nguồn Thương Xót chúng con: con tin thác vào Chúa” (Nhật ký, 186-187).

Kinh này do Đức Giêsu ban cho chúng ta, như một lời nguyện chuyển cầu rất đạt hiệu quả, để xin ơn hoán cải cho các tội nhân, do đó, biến chúng thành “niềm hy vọng cuối cùng” đối với tội nhân.

Tâm quan trọng đích thực của kinh nguyện này là chúng ta đã được ban, hầu đưa tội nhân và những kẻ lạc lối trở lại với Chúa vào bất cứ lúc nào, đêm hay ngày, rồi họ được ở trong tay Chúa để được cứu độ.

Chỉ thị này từ Đức Giêsu cho thấy kinh nguyện của chúng ta, các kinh mà những người đơn sơ bình thường vẫn đọc với lòng chân thành, quan trọng như thế nào đối với các tội nhân. Bạn chỉ cần đọc Nhật ký của Thánh nữ Faustin, để nhận thấy Chúa đã làm cho lời nguyện chuyển cầu đạt hiệu quả ra sao.

Kinh nguyện mà Đức Giêsu ban cho chúng ta, để cầu xin Người đến với cuộc đời những người khác, là một kinh chứng tỏ đức tin và niềm tin thác của chúng ta nơi Hy Tế của Người trên thập giá, hầu mang lại Lòng Chúa Thương Xót cho toàn thể nhân loại.

Thánh nữ Faustina nói về một tội nhân: “Tôi cầu xin Chúa ban ơn trợ giúp một linh hồn lạc lối, và Chúa nhân lành đã nhận lời, bằng cách giao phó linh hồn này cho tôi chăm sóc. Chỉ một mình Thiên Chúa biết linh hồn này đòi hỏi tôi phải chịu đau khổ như thế nào.

“Cuối cùng, tôi cảm thấy mình đã ép buộc Thiên Chúa ban ơn hoán cải cho linh hồn này. Khi suy nghĩ về điều này, tôi nhận thấy sự hoán cải của linh hồn này đúng là một phép lạ, nhưng điều đó cũng cho tôi thấy sức mạnh của lời nguyện chuyển cầu trước mặt Thiên Chúa” (Nhật ký, 202).

Linh hồn lạc lối mà Thánh nữ Faustina cầu nguyện cho chính là linh hồn của cô Wanda, em gái chị.

Có thể bạn hỏi tại sao Thánh nữ Faustina rất được mong đợi để cứu thoát thật nhiều linh hồn. Thánh Luca nói: *“Những ai được ban nhiều, thì được mong đợi nhiều”*. Đối với Thánh nữ Faustina, tấm màn trần thế được vén lên, và chị được được ban thị kiến thiên đàng, chị đã nhìn thấy Chúa Cha trong ngai tòa của

Người trên Thiên đàng. Chị được cho thấy Cõi Vĩnh Cửu (*Nhật ký, 474*).

Có thể nhiều người có các thành viên trong gia đình họ bị lạc lối hoặc hoàn toàn mất đức tin. Nếu một người thân của bạn ở trong tình trạng này, thì bạn được ban phước tiện hầu cứu được linh hồn họ, vì Chúa đã ban cho chúng ta các kinh nguyện và sức mạnh để cứu thoát họ, và có thể bạn là niềm hy vọng cuối cùng của họ.

Thánh nữ Faustina nói: *“Giá mà mọi người có thể hoàn toàn hiểu được sức mạnh của lời nguyện chuyển cầu!”*.

Điều khá rõ ràng trong Nhật ký là tất cả mọi linh hồn đều được cứu thoát nhờ lời nguyện chuyển cầu.

Thánh nữ Faustina ghi lại trong Nhật ký của chị: *“Ôi lạy Thiên Chúa của con! Bây giờ, con biết sứ mạng của con trên trái đất là gì, đó là liên tục cố gắng van xin lòng thương xót cho toàn thể nhân loại”*(*Nhật ký, 482*).

Đây là kinh nguyện của chị: *“Lạy Chúa Giêsu, nhờ quyền năng phi thường của lòng thương xót Chúa, con van xin Chúa cho tất cả các linh hồn nào sẽ phải chết hôm nay đều được thoát khỏi lửa hỏa ngục, ngay cả nếu họ là tội nhân nặng nề nhất mà thế giới đã từng biết”*.

Và chị ghi lại trong Nhật ký của mình những điều đã xảy ra, khi chị đọc kinh nguyện này: *“Khi tôi đọc kinh này, thì Đức Giêsu ôm ghì tôi vào lòng Người và nói: ‘Con đã đi đến chỗ hiểu được chiều sâu lòng thương xót của Ta. Ta sẽ thực hiện điều con cầu xin, nhưng con phải liên tục kết hiệp bản thân mình với Trái Tim đau khổ của Ta, và đền bù cho lẽ công thẳng của Ta’”* (*Nhật ký, 873*).

Bằng lời nguyện chuyển cầu, bạn đang làm chứng cho niềm tin thác và tin tưởng của bạn vào Thiên Chúa là Cha, và ân huệ cao cả từ Lòng Thương Xót của Người, được ban thông qua Đức Giêsu Kitô, Đấng Cứu Độ chúng ta.

Lời nguyện chuyển cầu nhờ Đức Giêsu trên thập giá là lời nguyện đạt hiệu quả nhất trong số tất cả các kinh, vì kinh này chứng tỏ niềm tin thác của bạn vào tình yêu của Chúa Cha đối

với Con của Người, và để tôn vinh Thiên Chúa là Cha, không có cách thức nào tốt đẹp hơn là cầu xin Người nhờ Đức Giêsu Kitô, Con của Người.

Đức Giêsu nói: *“Anh em cứ xin thì sẽ được; cứ tìm thì sẽ thấy; cứ gõ cửa thì sẽ mở cho. Vì hễ ai xin thì sẽ nhận được, ai tìm thì sẽ thấy, ai gõ cửa thì sẽ mở cho ... Phương chi Cha trên trời lại không ban Thánh Thần cho những kẻ kêu xin Người sao?”* (Lc 11:9-13).

Và trong tình trạng con người đáng thương, chúng ta càng có nhu cầu mãnh liệt đối với lời nguyện chuyển cầu. Vì nếu không có lời nguyện chuyển cầu, thì tội nhân nào không tự cầu nguyện cho bản thân mình sẽ không còn lại niềm hy vọng. Nhu cầu lớn nhất trong thế giới này là lòng thương xót của Thiên Chúa, chính lòng thương xót mang lại ơn tha thứ, hòa giải, tình yêu và ơn cứu độ cho cuộc đời của tội nhân.

Chỉ duy nhất Thiên Chúa là Cha, trong Thần Khí Thương Xót của Người, có thể đáp lại nhu cầu này, thông qua lời nguyện chuyển cầu cho những kẻ không có niềm tin, do đó, không có niềm hy vọng được cứu độ.

Việc đạt được lòng thương xót của Thiên Chúa cho người khác tùy thuộc vào cách chúng ta cầu xin lòng thương xót với niềm tín thác, vì Thiên Chúa rất tôn trọng niềm tín thác của chúng ta nơi Người, đến nỗi Người sẽ không ép buộc chúng ta phải tín thác.

Thiên Chúa chờ đợi chúng ta thực thi quyền lợi của chúng ta trong việc tín thác vào lòng thương xót của Người. Khi chúng ta tín thác, thì lúc đó, chúng ta dành cho Thiên Chúa quyền tự do để ban lòng thương xót cho những người khác, ngay cả khi họ không cầu xin lòng thương xót cho bản thân họ.

Thánh nữ Faustina nói: *“Giá mà mọi người đều sử dụng sức mạnh của kinh nguyện này (nghĩa là kinh xin ơn hoán cải)”*.

Dường như nhờ lời nguyện chuyển cầu, chúng ta dành cho Thiên Chúa quyền thương xót, và lòng thương xót của Người sẽ luôn luôn vượt quá những nhu cầu trong lời cầu nguyện của chúng ta. Vì các kế hoạch của Người đối với chúng ta luôn

luôn cao cả hơn các kế hoạch của chúng ta đối với bản thân mình (Rm 11:32).

Vì thế, mỗi khi chúng ta cầu nguyện, thì chúng ta dành cho Thiên Chúa quyền thực hiện kế hoạch của Người. Và kế hoạch của Người là ban lòng thương xót cho một tội nhân, lúc họ được một linh hồn thống hối chân thành cầu nguyện cho.

Vì lý do này, nên Chúa cũng ban cho chúng ta Chuỗi Thương Xót, đây là một lễ vật mang tính cách Thánh Thể. Chuỗi hạt này vang vọng lời cầu nguyện của Thánh Thiên Thần Micae tại Fatima, mặc dù hầu như không bằng nhau, nhưng vẫn được so sánh với lễ vật và hy tế Thánh lễ, khi chúng ta đọc:

Lạy Cha Hằng Hữu, con xin dâng lên Cha, Mình và Máu, Linh hồn và Thần tính của Con rất yêu dấu Cha, là Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng con, để đền vì tội lỗi chúng con và toàn thể giới.

Và chúng ta có thể liên tục chuyển cầu lòng thương xót của Thiên Chúa suốt ngày, bằng những lời đơn giản: *“Lạy Chúa Giêsu, xin thương xót chúng con và toàn thể giới”*.

Như Thánh nữ Faustina đã từng làm, chúng ta có thể kêu xin Đức Giêsu bằng tâm hồn mình, Trái Tim Người mở ra với chúng ta trên Thập Giá, vì Đức Giêsu chính là suối nguồn thương xót của Chúa Cha.

Qua kinh nguyện này, chúng ta không chỉ tôn vinh Đức Giêsu như chính Lòng Chúa Thương Xót, nhưng chúng ta cũng cầu xin Chúa Cha thương xót chúng ta, những nhu cầu của chúng ta, những nhu cầu của Giáo Hội và những nhu cầu của toàn thể giới, nhờ cuộc khổ nạn nơi Con của Người.

Đây có thể là một tiếng kêu liên tục từ tâm hồn và miệng chúng ta, khi mỗi ngày, chúng ta đều bắt gặp những nhu cầu của tình trạng nhân loại : *“Lạy Chúa Giêsu, xin thương xót chúng con và toàn thể giới”*.

Việc cầu xin lòng thương xót của Thiên Chúa cho những người khác chính là một bàn đạp lớn đối với ơn cứu độ của riêng chúng ta.

Khi chúng ta cầu xin lòng thương xót cho bản thân, thì chúng ta cầu xin và nhận được Chúa Thánh Thần, Thần Khí của Lòng Thương Xót. Chính Chúa Thánh Thần biến đổi chúng ta, tuôn đổ vào tâm hồn chúng ta, và lần lượt làm cho chúng ta trở nên thương xót.

Chính Chúa Thánh Thần biến đổi chiếc bình bằng đất và toàn bộ nỗi khốn khổ của chúng ta thành đền thờ của Người! Sự thánh thiện của Người không phải là chiếc bình, nhưng đúng hơn là nội dung chứa đựng trong chiếc bình, nghĩa là sự hiện diện sống động của Chúa Thánh Thần bên trong chúng ta (Rm 5:5).

Chúng ta càng cầu xin lòng thương xót của Thiên Chúa, thì chúng ta càng được biến đổi thành những chiếc bình chứa đựng lòng thương xót đó, những chiếc bình có thể đưa lòng thương xót đến với một thế giới thực sự cần đến lòng thương xót.

Và chắc hẳn nhu cầu lớn lao nhất và cấp thiết nhất của thế giới chính là lòng thương xót của Thiên Chúa.

Đối với Thánh nữ Faustina, sự cấp bách này là một trong những sứ điệp quan trọng nhất từ Chúa chúng ta, một sứ điệp tìm cách chuyển cầu lòng thương xót từ Thiên Chúa cho toàn thể giới, như được mặc khải trong sứ điệp của Người cho Thánh nữ Faustina:

“Con hãy nói với toàn thể giới về lòng thương xót của Ta; hãy cho nhân loại nhận ra lòng thương xót khôn dò của Ta. Đây là một dấu hiệu cho thời sau hết; sau đó, sẽ đến ngày của lễ công thắng. Trong khi vẫn còn thời gian, hãy để cho họ cậy nhờ vào suối nguồn thương xót của Ta; hãy để cho họ tận dụng Máu và Nước tuôn trào từ Trái Tim Thương Xót của Ta dành cho toàn thể nhân loại” (Nhật ký, 848).

Lm. Giuse Trần Đình Long
(Viết theo Val Conlon)

**Chứng nhân LTX*

CON ĐÃ ĐƯỢC PHỤC SINH

- Giáo Phận Bùi Chu

Con là Maria Bùi Thị Loan 29 tuổi, thuộc giáo họ Phú Giáo, giáo xứ Hoàn Nhị, giáo phận Bùi Chu.

Ngày 18/02/2017 con có nhận tin xin cha cùng cộng đoàn cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa chữa lành bệnh cho con.

Trước đó con có đi khám bệnh ở bệnh viện Bạch Mai, được các bác sĩ chẩn đoán là bị u xơ tử cung, kích thước 55mm-42mm (khá to). Khi nhận được tin dữ con đã gọi điện về cho mẹ con xin khẩn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp. Buổi tối hôm đó con đã nhận tin xin cha cùng cộng đoàn hiệp thông cầu nguyện xin Chúa chữa lành bệnh cho con.

Một tuần sau con có lịch khám lại tại bệnh viện Phụ Sản TW Hà Nội. Kì diệu thay khối u đó giờ nhỏ đi rất nhiều, chỉ còn 25x16mm, không phải can thiệp phẫu thuật gì cả ạ.

Con tin rằng Chúa đã làm cho khối u đó nhỏ đi. Đồng thời con cũng trông cậy và tín thác vào Lòng Chúa Thương Xót sẽ chữa lành hết bệnh cho con.

Con viết thư này để Cảm Tạ Chúa, Đức Mẹ.

- Giáo Phận Bà Rịa

Con là Têrêsa Phương Mai, thuộc Giáo Phận Bà Rịa. Con bị bệnh lao phổi đã hơn 3 năm nay, đi chữa hoài nhưng bệnh vẫn chưa giảm. Cách đây 9 tháng, con phải nhập viện cấp cứu vì bị suy hô hấp, hôn mê bất tỉnh 3 ngày trong bệnh viện. Nhờ những lời cầu nguyện ngày đêm của gia đình, con đã tỉnh, nhưng phải thở oxy ròng rã 9 tháng trời.

Con được 1 người hàng xóm tặng cái máy 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót, con nghe vài lần và con rất thích. Tối nào con cũng mở đầu đêm để nghe cha giảng, con cũng lần chuỗi Lòng Chúa Thương Xót mỗi ngày...

Cách đây 2 tuần, con đi chụp lại XQ phổi thì bệnh viện ở địa phương nói con bị tràn dịch màng phổi do thở oxy suốt 9 tháng (kể từ khi nhập viện đến khi xuất viện con vẫn gắn liền với máy oxy). Con lo sợ, khóc nhiều vì tràn dịch để lâu sẽ chuyển sang ung thư, có khi sẽ chết vì khó thở, và con phải đi làm tiểu phẫu đặt ống để hút dịch. Nghĩ đến dao kéo, con càng sợ hơn, con lại bị huyết áp thấp nữa, con ốm lắm, chỉ có 29kg trong khi con đã 33 tuổi.

Từ lúc nhận kết quả XQ, con không ngừng đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa mỗi ngày. Con cầu xin Chúa chữa bệnh tràn dịch màng phổi để con không phải đụng đến dao kéo.

Ba ngày sau, gia đình thuê xe cấp cứu đưa con lên Sài Gòn nhập viện. Trên đường đi con không ngừng cầu nguyện. Đến tới bệnh viện, bác sĩ nhìn XQ phổi nói con không bị tràn dịch, cho con đi chọc phổi và siêu âm phổi thì kết quả là con không bị tràn dịch, con mừng lắm! Con tin phép lạ đã đến với con. Chúa đã nhận lời cầu xin của con.

Con tiếp tục cầu nguyện để không phải thở bằng oxy nữa. Sau 10 ngày nằm viện và không ngừng đọc kinh thì con đã bỏ được oxy rồi. Ngày xuất viện gia đình nói thuê xe cấp cứu về vì sợ sức khỏe con còn yếu không có bình oxy sợ con không chịu được, nhưng con nói: "đi taxi thôi, con tin Chúa và Mẹ Maria che chở cho con..." vậy là con đi taxi về nhà, trên tay con luôn có chuỗi Lòng Thương Xót và con không ngừng đọc kinh suốt chặng đường về nhà... Chúa và Mẹ đã theo con suốt quãng đường, che chở cho con, con không thấy mệt gì hết, giờ con cũng bỏ được oxy rồi.

Con cũng muốn một lần đến gặp cha để làm chứng về ơn Chúa ban cho con nhưng chưa đến được. Nay con viết email này để làm chứng cho Lòng Chúa Thương Xót.

- Giáo Phận Phú Cường

Con là Phêrô Bùi Đức Huy, 24 tuổi, hiện đang ở giáo xứ Gò Dầu - Tây Ninh, giáo phận Phú Cường.

Trước đây con cũng có thời gian sống rất khô đạo, tội lỗi, hay bỏ lễ Chúa Nhật và lễ trọng. Nhưng rồi Chúa cho con gánh phải thập giá để con quay trở về với Chúa là con bị tai nạn đến cả 2 lần.

Lần đầu vào tháng 9/2014 con bị té xe chấn thương sọ não, nhưng ơn Chúa đã cứu giúp để con được bình phục mà đi học lại lấy xong tấm bằng tốt nghiệp cao đẳng. Thế nhưng con vẫn không nhận ra ơn Chúa mà vẫn cứ đi trong bóng tối con đường tội lỗi, chè chén say sưa, đam mê gái, hay cãi lời cha mẹ... để rồi Chúa cho con gánh phải thập giá nặng hơn để con hoá cải.

Vào cuối tháng 9/2015 con gặp phải tai nạn. Người bạn đi chung với con đã chết, nhưng con may mắn hơn vì được Chúa gìn giữ linh hồn vô cùng tội lỗi này. Tuy vậy, bác sĩ nói với con là cánh tay phải của con bị va đập mạnh quá nên có thể sẽ bị liệt. Lúc đầu nghe như vậy con buồn lắm, cứ than trách Chúa, nhưng con được an ủi nhờ sự động viên của gia đình và con gặp được một chị rất có tâm huyết trong ngành, khuyên con nên ở lại tập vật lý trị liệu vẫn còn có hi vọng, và con quyết định ở lại.

Lúc ấy con chưa biết đến Lòng Thương Xót Chúa, nhưng hàng ngày con vẫn ra tượng Đức Mẹ mà cầu nguyện, thế là Mẹ cũng dắt con đến với Lòng Thương Xót Chúa.

Hôm ấy đi trên xe buýt, con lấy chuôi Mân Côi ra lần hạt, thì một chú ngồi cạnh nói cho con biết lễ Lòng Thương Xót Chúa cha vẫn cử hành, và kêu con đến gặp cha để cha đặt tay cầu nguyện cho. Và con đã tìm đến Giáo Điểm Tin Mừng qua địa chỉ của chú đã cho con.

Khi đến Giáo Điểm xin cha đặt tay cầu nguyện, con rất vui mừng, hăng hái vì như có gì bừng sáng trong con, và con thấy mình rất là tội lỗi vì trước đây con đã bỏ Chúa mà Chúa vẫn yêu thương con!

Giờ đây tuy cánh tay con chưa bình phục hẳn, nhưng con lại được Chúa cứu chữa phần linh hồn. Con giữ đạo sốt sắng, luôn nghe bài giảng lòng thương xót của cha mỗi ngày, và lần chuôi lòng thương xót vào lúc 3h chiều để cầu xin Chúa ban ơn

hoán cải cho gia đình con, vì ba mẹ con cũng đã bỏ Chúa vì những nỗi lo toan, vất vả trong cuộc sống hằng ngày.

Xin cha cùng cộng đoàn cầu nguyện giúp cho gia đình con được quay về với Chúa.

Sao con trở lại với Chúa mà bị nhiều cám dỗ, thử thách quá. Con đi loan truyền Lòng Thương Xót Chúa mà không ai chịu nghe, đã vậy con bị chê trách là mê tín. Người không biết Chúa nên không tin, con cũng không trách, nhưng đằng này trong gia đình con có đạo mà lại cũng nghĩ con như vậy. Ngay cả ba con cũng bị cám dỗ mà bỏ đạo dù rằng ba con đã nhận được ơn Chúa rất nhiều. Ba con cứ cho là chỉ có con người lập ra đạo, chỉ tin vào khoa học, cứ nhìn những mặt xấu mà có thành kiến, nhiều lần đã xúc phạm đến Chúa. Mỗi lần con đọc kinh lòng thương xót thì ba con lại tỏ thái độ bức bối, khó chịu, nên con luôn cảm thấy mặc cảm, lo sợ nhưng con vẫn kiên tâm cầu nguyện.

Con yếu đuối, mảnh giọt lắm, xin cha cầu nguyện cho gia đình con được ơn hoán cải.

- Nữ Tu bên Nhật

Con là Maria Nguyễn thi Danh, nữ tu Dòng Thừa Sai Chúa Giêsu, đang sinh sống ở Nhật Bản.

Vừa qua con có viết email để xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót cầu nguyện cho bố con bị bệnh thoát vị đĩa đệm, vì bị ảnh hưởng tới các dây thần kinh ở chân nên rất đau đớn và không đi lại được, mỗi ngày nó lại lên 4 con đau làm cho bố con không ngủ được. Thế mà từ khi con viết thư xin cha và cộng đoàn cầu nguyện, bố con đã bớt đau hẳn, ăn được, ngủ được, mặc dầu bố con vẫn chưa đi lại được, nhưng đó là một hồng ân mà Chúa đã ban cho bố con. Vì bố con cũng chỉ xin Chúa là cho bố con bớt đau và cơn đau làm bố con chịu được, chứ bố con cũng không ước vọng quá cao là khỏi hẳn và đi lại được. Giờ được như ý nguyện xin nên gia đình con cảm tạ Chúa nhiều lắm. Con xin cha tiếp tục nâng đỡ bố con bằng lời cầu nguyện với nhé. Con ước rằng khi được về Việt Nam

ngiht phép, con sẽ đến thăm Giáo Điểm Tin Mừng dù chỉ một lần trong đời cũng mãn nguyện rồi.

Ơn thứ 2 mà con nhận được là con có viết thư xin cha cầu nguyện cho đứa con đỡ đau bị ung thư máu đang phải vào thuốc. Lúc trước mỗi lần vào thuốc cháu rất đau đớn và mệt mỏi không ăn uống được, ăn vào là nôn ra. Từ lúc con xin cha cầu nguyện, và con bảo cháu nghe bài giảng Lòng Chúa Thương Xót thì hiện tại cháu khỏe nhiều rồi, và đang đi làm thêm được ở Sài Gòn. Con cảm tạ Chúa.

- Hoa Kỳ

Chúng con ở tiểu bang Dallas Texas, Hoa Kỳ. Em gái con là Maria Linda Thạch, 26 tuổi. Lúc đầu em gái con đau bụng được 1 tuần tưởng rằng do ăn bậy thôi. Con kêu em con vào bệnh viện khám có phải bị đau ruột thừa không. Lúc đầu em con không chịu đi, vì từ nhỏ ít bị bệnh lắm và cũng không muốn đi. Tối đó em con thử đi bệnh viện khám. Bác sĩ khám và kêu đi chụp CT, có một cục bướu ngay bụng và 3 cục ở dưới hậu môn. Bác sĩ nói do bướu này rất là nguy hiểm và lan tràn, ít có ai sống qua 4 hoặc 5 năm. Nếu đó là bướu ung thư thời kỳ cuối thì chỉ 2 hoặc 3 tuần sống.

Tối đó em con gọi điện thoại cho con và nói rằng đã bị ung thư. Sáng hôm sau con gọi điện thoại về nhờ cậu ở VN đi xin khẩn cho em con. Con lên mạng và tìm kiếm email của cha Long, xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho em con.

Sau mấy ngày, kết quả thử nghiệm cục bướu của em không phải bướu ác tính, nhưng phải mổ ra mới biết 100%. Nhưng ca mổ này rất là khó, vì cục bướu của em con nằm ngay chỗ không phải bình thường. Nhiều bác sĩ chuyên môn về bướu này phải họp với nhau làm cách nào mổ ra. Sau khi quyết định tổ phải cắt bỏ nhiều bộ phận trong ruột đầu và ruột đuôi và những nơi khác nữa mới lấy được cục bướu này ra được. Cục bướu lấy ra phải đi thử nghiệm một lần nữa có phải là bướu ung thư hay bướu thường. Kết quả là không ung thư và không có di căn trong tương lai. Sau mổ về nhà dưỡng sức 1 tháng có thể đi làm lại được. - Con chỉ biết tạ ơn Chúa đã ban phép lạ kỳ diệu cho em gái của con. Cảm ơn cha và cộng đoàn đã hiệp thông cầu nguyện cho em gái con vượt qua nguy hiểm.

*Mỗi Tháng Một Chuyên

SÔNG SỨ ĐIỆP THƯƠNG XÓT

• Tha Thứ

Khi suy nghĩ về Lòng Chúa Thương Xót và việc sống sứ điệp này, thì chúng ta nghĩ đến nhu cầu đối với niềm tín thác vào Thiên Chúa. Tuy nhiên, việc tha thứ cũng là cốt lõi của sứ điệp Lòng Chúa Thương Xót. Đây là một hành vi thương xót đối với những người khác và bản thân mình, cách riêng là một điều kiện đối với sự lành mạnh thể lý, nhưng đặc biệt còn là một điều kiện đối với sự tiến bộ thiêng liêng. Như Thiên Chúa đã tha thứ cho các tội lỗi của chúng ta, chúng ta cũng phải tha thứ cho những người khác vì sự vi phạm của họ. *“Khi đứng cầu nguyện, anh em hãy tha thứ, giả như anh em có gì bất bình với ai, hầu Cha của anh em, Đấng ngự trên trời, cũng tha thứ cho anh em, những điều anh em sai lỗi!”* (Mc 11:25).

Nhu cầu đối với việc tha thứ thậm chí lại càng rõ rệt hơn trong một xã hội với rất nhiều điều xấu xa; chúng ta không cần phải nhìn đâu xa, thì mới thấy những người đang đau khổ do những thiệt hại của tình trạng li dị, bạo lực, nghiện ngập, khiêu dâm và còn hơn thế nữa. Việc tha thứ không phải là một cảm xúc, nhưng là một quyết định. Nếu việc tha thứ không khả thi, thì Thiên Chúa không thể ra lệnh cho chúng ta phải tha thứ.

Nhiều người cứ tránh né và cố gắng không nghĩ đến những người đã gây tổn thương cho mình, và họ không giải quyết các vấn đề ngấm ngấm, nên họ không thể tìm được ơn

chữa lành mà họ mong ước. Không hiểu sao nhiều người trong chúng ta vẫn tin rằng mình đã tha thứ, nếu mình không nói một cách tiêu cực về người nào đó, ngay cho dù trong thâm tâm, chúng ta vẫn nuôi dưỡng nhiều cơn tức giận bị đè nén. Bằng những cách thức khác nhau, cơn tức giận này nổi lên bề mặt, và ảnh hưởng đến mối quan hệ của chúng ta với những người khác, ngay cả những người chúng ta yêu thương nhất. Có gì tốt đẹp, khi chúng ta cầu nguyện lần Chuỗi Thương Xót lúc 3 giờ chiều, rồi sau đó, chúng ta lại la hét và gào lên với người bạn đời của mình ngay trước mặt con cái? Hãy nghĩ đến bao nhiêu lần chúng ta đọc Kinh Lạy Cha: *“Xin tha nợ chúng con, như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con”* (Mt 6:12). Chúng ta đang sống trong một thời đại có lòng thương xót cao cả, tuy nhiên, chúng ta lại không thể nhận được lòng Thiên Chúa thương xót tuôn đổ, bao lâu chúng ta không tha thứ cho những người đã xúc phạm đến mình. Làm sao chúng ta có thể yêu mến Thiên Chúa mà chúng ta không thể nhìn thấy, nếu chúng ta không thể yêu mến các anh chị em mà chúng ta có thể nhìn thấy? (Xem 1 Ga 4:20). Khi chúng ta từ chối không tha thứ cho các anh chị em mình, thì tâm hồn chúng ta đóng lại và sự chai đá của tâm hồn khiến chúng ta không thể tiếp nhận được tình yêu thương xót của Chúa Cha; nhưng khi chúng ta xưng thú các tội lỗi của mình, thì tâm hồn chúng ta lại mở ra với ân huệ của Người (xem Giáo lý của Giáo hội Công giáo # 2840).

Tuy nhiên, việc tha thứ rất khó khăn, sau khi người ta bị tổn thương! Thánh nữ Faustina viết: *“Người nào biết cách làm sao để tha thứ, thì người đó chuẩn bị cho mình được nhiều ân huệ từ Thiên Chúa. Mỗi khi tôi nhìn lên thập giá, thì tôi thường sẽ tha thứ với cả tâm hồn mình”* (Nhật ký, 390).

Nỗi đau mà tất cả chúng ta đều mang từ nỗi tổn thương giống như một vết thương mở rộng, mưng mủ vì bị nhiễm trùng suốt nhiều năm. Nhiều người trong chúng ta cứ mang cơn tức giận và điều sai trái, không bao giờ giải quyết và hiếm khi quên đi, nhưng chúng ta vẫn cầu xin Thiên Chúa tha thứ cho mình, như chúng ta tha thứ cho những người khác. Ngay cả nếu kẻ gây

tổn thương cho chúng ta không chịu hồi hận, nhưng người nào cứ nuôi dưỡng cơn tức giận lại chính là người bị ràng buộc vào xiềng xích. Chỉ bằng cách bỏ qua cơn tức giận và cầu xin Thiên Chúa ban ơn tha thứ, thì những xiềng xích mới bị bẻ gãy, nhờ đó, chúng ta được tự do.

Thánh nữ Faustina viết: *“Chúng ta trở nên giống Thiên Chúa nhất, khi chúng ta tha thứ cho những người thân cận”* (Nhật ký, 1148). Việc tha thứ có ý nghĩa hơn là tránh quan hệ với những người đã gây tổn thương cho chúng ta! Có thể người ta cho là không khôn ngoan, khi cứ cố gắng phục hồi tình bạn với kẻ nào đó đã làm điều sai trái trầm trọng đối với bạn, nếu không, thì bạn sẽ tự đưa mình vào tình trạng bị làm hại hoặc ngược đãi thêm. Ngay cả nếu bạn phải xa cách với người đã gây tổn thương cho mình, thì bạn vẫn phải bỏ qua cơn tức giận và tha thứ. Kinh Thánh nêu rõ rằng vì Cha trên Trời yêu thương chúng ta, nên chúng ta cũng phải yêu mến những người khác. Lòng yêu mến không phải là một cảm xúc, nhưng là một quyết định: *“Hãy yêu mến kẻ thù và khẩn cầu cho những kẻ bắt bớ anh em”* (Mt 4:44). Những “kẻ thù” của chúng ta hiếm khi ở trong một vùng đất xa lạ; phổ biến hơn, đây là các đồng nghiệp và thành viên trong gia đình, họ hay khiêu khích và gây thất vọng cho chúng ta, khiến chúng ta tức giận.

Việc tha thứ sẽ dễ dàng hơn, nếu chúng ta tránh thói phê phán. Chúng ta không nên giống như những người Phariseu, cứ nhìn thấy những sai lỗi nơi người khác, nhưng họ lại không nhìn thấy sai lỗi nơi bản thân. Giá mà chúng ta có thể đòi hỏi nơi chính mình, như chúng ta đòi hỏi những người khác! Tất cả chúng ta đều rất nhanh chóng phê phán, chỉ trích và kết án. Tuy nhiên, chúng ta lại dễ dàng biết bao trong việc bỏ qua những thiếu sót trầm trọng của mình, bằng cách lý luận cho lối cư xử và những khuyết điểm của mình. *“Sao? Anh thấy được mảnh dăm nơi mắt người anh em, còn cái xà nơi mắt mình thì lại không để ý!”* (Mt 7:3). Hãy suy nghĩ đoạn: *“Kẻ báo thù sẽ chuốc lấy báo thù của Đức Chúa, tội lỗi nó, Người xem xét từng ly. Hãy bỏ qua điều sai trái cho kẻ khác, thì khi bạn cầu khẩn, tội lỗi bạn sẽ*

được tha. Người với người cứ nuôi lòng hờn giận, thế mà lại xin Đức Chúa chữa lành! Nó chẳng biết thương người đồng loại, mà lại dám xin tha tội cho mình!” (Hc 28:1-4).

Nhiều người rất phấn đấu để tha thứ cho bản thân, hơn là tha thứ cho những người khác. Hãy nghĩ đến hàng triệu kẻ nghiện rượu, sex, ma túy, ăn uống quá mức, bài bạc và các phương tiện thỏa mãn khác, và sống trong một thế giới của nỗi cô độc, xấu hổ và thất vọng. Bao nhiêu người trong chúng ta liên tục tự đánh mình về mặt tinh thần, hầu như tới mức độ bị kiệt sức? Chúng ta tập trung vào những ý nghĩ như: *“Tôi có thể làm thế nào?”*, *“Tại sao tôi lại làm một điều như vậy?”*, và *“Tôi là một kẻ mất mát!”*. Toàn bộ điều sai quấy, nỗi xấu hổ và nghi ngờ bản thân đều đi vào tâm trí chúng ta, khiến chúng ta trở nên vô cùng bối rối, đến nỗi chúng ta tự hỏi không biết Thiên Chúa có thể tha thứ cho một linh hồn khốn khổ như vậy hay không. Sau đó, những mối hoài nghi lại đi vào tâm trí chúng ta, rồi chúng ta tiếp tục tự hỏi không biết Thiên Chúa có thể tha thứ cho các tội lỗi của chúng ta hay không, chúng ta cứ phạm đi phạm lại cùng một tội, vì bất kể những cố gắng, chúng ta cứ sa ngã lặp đi lặp lại hoài. Thiên Chúa đầy lòng thương xót vẫn sẵn sàng tha thứ và bày tỏ lòng thương xót cho chúng ta. Chúng ta có thể tìm được niềm an ủi qua những lời Đức Giêsu nói với Thánh nữ Faustina: *“Tội nhân nào càng nặng, thì kẻ đó càng có quyền hạn hơn đối với lòng thương xót của Ta”* (Nhật ký, 723).

Tất cả chúng ta đều biết câu chuyện về người con hoang đàng trong Tin mừng Luca, chương 15, các câu 11-32. Mỗi người chúng ta đều đối diện với những kinh nghiệm trong cuộc đời, mà trong đó, chúng ta đã từng lầm lạc và có thể liên quan đến người con tội lỗi, cũng như nhu cầu của chúng ta đối với lòng thông hối. Việc nhận biết Chúa Cha là Tình yêu và Lòng Thương Xót có thể mang lại cho chúng ta nhiều cảm giác an tâm, vì chúng ta biết rằng Người sẽ không bao giờ từ chối những lời khẩn cầu xin thương xót của chúng ta. Trong cuộc đời mình, đôi khi, chúng ta bị đặt vào những tình huống mà chúng ta phải khiêm tốn và xin bạn hữu tha thứ. Tuy nhiên, những lúc khác,

chúng ta không phải là người thông hối, nhưng chúng ta còn hơn cả người ngoài cuộc đứng ngoài, không hay biết gì. Chúng ta chọn hành động giống như người anh cả tức giận khi em mình được quan tâm, đặc biệt lúc người ta giết con bê béo và người em được mặc áo đẹp. Chúng ta than thở: *“Tôi không bao giờ làm bất cứ điều gì như vậy, thế mà tôi lại không bao giờ được như thế!”* Có bao giờ bạn nhìn một tội nhân thông hối với vẻ khinh bỉ, nghi ngờ sự hoán cải của họ chỉ là một trò hề, thiếu tha thứ trong tâm hồn, và tự hỏi tại sao thay vào đó, người ta lại không dồn mọi chú ý vào bạn? Thái ghen tị của người anh cả rất rõ rệt trong xã hội ngày nay. Chúng ta nên vui mừng khi một người con hoang đàng trở về, mặc dù đây là một kẻ sát nhân, một đứa con gái vị thành niên mang thai, một kẻ nghiện rượu, hoặc một người bạn đầy ngạo mạn và tự hào. Cuối cùng, trong cuộc sống, có những lúc chúng ta được kêu gọi để trở nên giống như người cha tha thứ – sẵn sàng tha thứ và ôm lấy những người đã từng gây tổn thương cho mình. Chúng ta biết rằng mình cần phải làm như vậy, nhưng điều này thật khó khăn!

Tha thứ là một hành động của ý chí, chứ không phải một cảm giác. Việc tha thứ không xóa bỏ ký ức về những điều đã xảy ra. Nhưng qua việc nỗ lực tha thứ, ngay cả nếu cá nhân chúng ta không thể tỏ ra tha thứ, nhưng khi chúng ta bắt đầu một tiến trình chữa lành từ từ, thì chúng ta bắt đầu chữa lành được những vết thương thật sâu bên trong. Chúng ta bắt đầu một chuyến đi vất vả trên “con đường thật dài và quanh co” đến với sức khỏe tốt về mặt tinh thần, tâm lý và cảm xúc. Vì chúng ta đã từng sa ngã phạm tội, nên chúng ta có thể hiểu được nỗi đau của người khác, và nỗi tổn thương của chúng ta cho phép chúng ta trở thành một phương tiện và nguồn gốc của sự chữa lành, một hình tượng của lòng thương xót, hầu chiếu tỏa lòng yêu mến lên những người khác.

Chúng ta hãy phấn đấu để đạt được sự an bình nội tâm, vì chúng ta không thể an bình, nếu chúng ta cứ tức giận, lo lắng, hoặc nản lòng. Chúng ta hãy mở lòng ra với những tia sáng từ Tình Yêu Thương Xót của Đức Kitô, vì tất cả chúng ta đều muốn

hiều biết Người một cách sâu xa hơn. Chúng ta phải tha thứ cho những người đã gây tổn thương cho mình, và tha thứ cho bản thân, vì hành động này mở ra với lòng Chúa thương xót. Hành động này làm cho tâm hồn chai đá của chúng ta có khả năng thẩm thấu những tia sáng của Chúa Con, nghĩa là những tia sáng của Máu và Nước phát xuất từ Trái Tim bị đâm thấu của Người.

• Tín Thác

Niềm tín thác là nền tảng đối với những ai mong muốn sống sứ điệp Lòng Chúa Thương Xót. Chúng ta phải trở thành những máng thông lòng thương xót, và máng thông này có thể lưu giữ và tỏa ra bao nhiêu lòng thương xót tùy thuộc vào niềm tín thác của chúng ta. Niềm tín thác đòi hỏi tâm hồn phải hoán cải, và đây là cơ sở của sứ điệp. Điều này được viết trong Ed 36:25: *“Ta sẽ ban tặng các ngươi một quả tim mới, sẽ đặt thần khí mới vào lòng các ngươi. Ta sẽ bỏ đi quả tim bằng đá khỏi thân mình các ngươi và sẽ ban tặng các ngươi một quả tim bằng thịt”*.

Trong Thánh vịnh 62:1-2, vua Đa-vít viết: *“Chỉ trong Thiên Chúa mà thôi, hồn tôi mới được nghỉ ngơi yên hàn. On cứu độ tôi bởi Người mà đến, duy Người là núi đá, là ơn cứu độ của tôi, là thành lũy chở che: tôi chẳng hề nao núng”*. Tuy nhiên, thật không may, nhiều người trong chúng ta lại thiếu niềm tín thác vào Thiên Chúa, chúng ta hay tìm cách giải tỏa cơn tức giận, nản lòng, nỗi lo lắng và đau đớn của mình bằng những cách thức thật tác hại như: nghiện rượu, sex, ma túy, ăn chơi và làm việc quá nhiều.

Niềm tín thác vào Thiên Chúa đòi hỏi chúng ta phải có quan hệ với Chúa. Một số người trong chúng ta không có mối quan hệ lành mạnh với cha mẹ, những người được cho là đã từng nuôi dưỡng và ủng hộ chúng ta, nên khi lớn lên, chúng ta nhận thấy thật khó mà tín thác. Những kẻ nghiện ngập đều có mối quan hệ bệnh hoạn với một đối tượng hoặc sự vật: họ tin rằng rượu, hoặc thực phẩm, hoặc những thứ khác mang lại cho họ niềm hạnh phúc và sự an bình.

Đức Giêsu nêu rõ với Thánh nữ Faustina rằng khi chúng ta càng tín thác vào Người và cố gắng sống theo thánh ý Người, chứ không phải theo ý riêng mình bao nhiêu, thì chúng ta sẽ càng nhận được nhiều ân huệ hơn bấy nhiêu. Người bảo Thánh nữ:

"Hỡi ái nữ của Ta, con hãy nói với mọi người rằng Ta chính là Tình yêu và Đấng Thương Xót. Khi một linh hồn đến với Ta trong niềm tín thác, thì Ta tuôn đổ vào linh hồn đó các ân huệ phong phú, đến nỗi linh hồn không thể chứa đựng nổi chúng trong lòng họ, nhưng chiếu tỏa ra các linh hồn khác" (Nhật ký, 1074).

Niềm tín thác vào Thiên Chúa thật dễ dàng khi mọi việc đều ổn. Tuy nhiên, trong những lúc thử thách và đau khổ, thì mối hoài nghi xuất hiện, và chúng ta tự hỏi: *"Thiên Chúa ở đâu?"*, hoặc *"Thiên Chúa có thực sự hiện hữu không?"* Sự suy sụp về tài chính, cái chết đột ngột của người thân yêu, tình trạng li dị và con cái nghiện ma túy chỉ là vài trong số những tình tiết đau lòng trong cuộc sống mà Thiên Chúa có thể sử dụng để lôi kéo chúng ta đến gần hơn với Người. Nhưng niềm tín thác vào Thiên Chúa lại chính là bí quyết; chúng ta phải để cho niềm tín thác trở thành chiếc áo phao giữ chặt chúng ta, khi chúng ta cảm thấy mình đang bị chết đuối.

Có bao giờ bạn trải nghiệm bệnh tật và cái chết của người thân yêu chưa? Việc dồn hết tâm trí vào người thân yêu có thể rất thiêng liêng, tuy nhiên, khi chúng ta đương đầu với khủng hoảng và thử thách, thì ngay lập tức, chúng ta quên đi toàn bộ niềm tín thác vào Thiên Chúa, và thử thách làm cho chúng ta bị tê liệt. Chúng ta phải tin rằng chính những hình thức này của nỗi đau khổ mang lại cho chúng ta cơ hội để tín thác vào Thiên Chúa và phát triển về mặt thiêng liêng. Nếu chúng ta cầu nguyện, biện phân và tin rằng mình đang thực hiện thánh ý Chúa, thì chúng ta phải cầu xin Người ban sức mạnh, sự dũng cảm chịu đựng, và một niềm tín thác sâu xa hơn vào Đức Giêsu – Lòng Chúa Thương Xót – trong lúc thử thách.

Chúng ta hãy nghĩ đến ông Gióp, người đã bị mất hết gia đình, sức khỏe và tài sản. Thông qua thử thách dai dẳng của ông,

Thiên Chúa vẫn không bao giờ báo cho ông biết tại sao điều này xảy ra. Ông Gióp không hề than trách Thiên Chúa, thay vào đó, ông vẫn ngạc nhiên trước những điều kỳ diệu nơi thụ tạo của Thiên Chúa, và ông biết rằng mình càng nên tín thác vào Đấng Tạo Hóa trong những lúc đau khổ. Giống như ông Gióp và những nỗi đau khổ của ông, những thử thách trong cuộc đời – kinh nghiệm khi bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư, mất người thân yêu trong một tai nạn, bị sa thải mất việc làm – giúp chúng ta nhận ra rằng mình thật dễ bị tổn thương và chúng ta thực sự ít có quyền kiểm soát.

Trong những lúc đấu tranh và nản lòng, chúng ta nên có thái độ của Thánh Phêrô: *“Thưa Thầy, chúng tôi đã vất vả suốt đêm mà không bắt được gì cả. Nhưng vâng lời Thầy, tôi sẽ thả lưới”. Họ đã làm như vậy, và bắt được rất nhiều cá, đến nỗi hầu như rách cả lưới. Họ làm hiệu cho các bạn chài trên chiếc thuyền kia đến giúp. Những người này tới, và họ đã đổ lên được hai thuyền đầy cá, đến gần chìm”* (Lc 5:5-7). Rõ ràng thái độ này đòi hỏi rất nhiều đức tin. Tuy nhiên, trong những lúc thử thách, đức tin của chúng ta càng được thử nghiệm, đó là lúc chúng ta càng phải tín thác vào Chúa. Chúng ta phải tin rằng trên thực tế, chúng ta chỉ là những lữ khách trên trần thế trong một thời gian ngắn, và tất cả những thứ tạm thời này rồi sẽ qua đi. Với tư cách là những chiến binh, chúng ta phải: *“Tiến bước nhờ lòng tin, chứ không phải nhờ được thấy Chúa”* (2 Cr 5:7).

Một dịp khác, Đức Giêsu bảo Thánh nữ Faustina:

“Hãy để cho các linh hồn nào phần đầu nên thánh đặc biệt tôn thờ lòng thương xót của Ta, các ân huệ phong phú mà Ta ban cho họ đều phát xuất từ lòng thương xót của Ta. Ta mong ước các linh hồn này nổi bật, nhờ niềm tín thác vô biên của họ vào Lòng thương xót của Ta. Chính Ta sẽ giúp thánh hóa các linh hồn ấy. Ta sẽ cung cấp cho họ tất cả mọi sự họ sẽ cần đến hầu đạt được sự thánh thiện. Các ân huệ từ lòng thương xót của Ta được rút ra nhờ phương tiện là một nguồn mạch duy nhất, đó là niềm tín thác. Linh hồn nào càng tín thác bao nhiêu, thì linh hồn ấy sẽ càng nhận được nhiều ân huệ hơn bấy nhiêu. Các linh

hồn tín thác vô tận đều là niềm an ủi đối với Ta, vì Ta trút hết vào các linh hồn ấy toàn bộ kho tàng ân huệ của Ta. Ta vui mừng khi họ cầu xin nhiều, vì Ta muốn ban nhiều, thật nhiều ơn. Mặt khác, Ta buồn phiền khi các linh hồn ít cầu xin, khi họ thu hẹp tâm hồn họ lại" (Nhật ký, 1578).

• **Thương Xót**

Chúng ta hãy suy nghĩ về lòng Thiên Chúa thương xót và lời Người nói với Thánh nữ Faustina:

"Hỡi ái nữ của Ta, con có nghĩ rằng mình đã viết đủ về lòng thương xót của Ta không? Những điều con viết chỉ là một giọt nước so với đại dương. Ta chính là Tình Yêu và Lòng Thương Xót. Không có nỗi đau khổ nào có thể sánh được với lòng thương xót của Ta, nỗi đau khổ sẽ không làm cạn kiệt lòng thương xót, vì lòng thương xót vẫn được ban – nhưng lòng thương xót lại càng gia tăng. Linh hồn nào tín thác vào lòng thương xót của Ta thì được may lành nhất, vì Chính Ta chăm sóc linh hồn ấy" (Nhật ký, 1273).

Lòng thương xót là tình yêu tìm cách tha thứ, an ủi, giúp đỡ và chăm sóc những người khác trong lúc họ có nhu cầu. Lòng thương xót là hành động yêu thương, được thực hiện mà không mong đợi được đáp lại bất cứ điều gì; hành động này được thực hiện chỉ vì chính tình yêu thương. Chúa chúng ta đã Tự Hiến Thân vào Thứ Năm Tuần Thánh, khi Người lập ra Bí tích Cực Thánh; mỗi ngày, Thánh Thể đều duy trì hành động này trên bàn thờ khắp thế giới.

Chúa muốn chúng ta hãy nhận biết lòng thương xót không dò của Người và thương xót những người khác, như Người thương xót chúng ta. Đức Giêsu bảo Thánh nữ Faustina: *"Con hãy loan truyền rằng lòng thương xót là ưu phẩm của Thiên Chúa. Với lòng thương xót, tất cả mọi việc làm của bàn tay Ta đều được bao quanh bằng lòng thương xót"* (Nhật ký, 301).

Nhiều người trong chúng ta rơi vào vòng xoáy xuống dốc của tội lỗi và điều sai trái, chúng ta cứ tin rằng có thể mình sẽ không bao giờ được tha thứ, nên chúng ta bỏ qua việc đến với Thiên Chúa, vì tình trạng khốn khổ và tội lỗi của mình. Nhưng

Đức Giêsu đã từng chia sẻ bữa ăn với các cô gái điếm và nhân viên thu thuế, Người nói: *“Tôi không đến để kêu gọi người công chính, mà để kêu gọi người tội lỗi sám hối ăn năn”* (Lc 5:32). Đức Giêsu bảo Thánh nữ Faustina rằng Người sẵn sàng ban ơn cho các linh hồn, nhưng ít người sẵn sàng đón nhận ân huệ: *“Ta ao ước cứu độ các linh hồn biết bao. Trái tim Ta tuôn trào lòng thương xót vô ngần dành cho các linh hồn, đặc biệt đối với các tội nhân đáng thương. Giá mà họ có thể hiểu rằng Ta là người Cha tốt lành nhất đối với họ, và chỉ vì họ, mà Máu và Nước tuôn trào từ Trái tim Ta, như từ một suối nguồn tuôn trào lòng thương xót”* (Nhật ký, 367).

Liệu chúng ta có thể yêu mến Thiên Chúa, nhưng lại không tha thứ, yêu mến và thương xót người thân cận không? Kinh Thánh nói rõ điều này: *“Anh em hãy có lòng thương xót, như Cha anh em là Đấng thương xót”* (Lc 6:36). Chúng ta có thể thực hiện điều này bằng nhiều cách thức. Thánh nữ Faustina viết: *“Có ba cách thức để thực hiện lòng thương xót: Thứ nhất là lời nói thương xót, bằng cách tha thứ và an ủi; thứ hai, nếu bạn không thể nói lời nào, thì bạn hãy cầu nguyện – lời cầu nguyện cũng là lòng thương xót; và thứ ba là những hành vi thương xót”* (Nhật ký, 1158).

Chúng ta không thể nói lời thương xót hoặc thực hiện hành vi thương xót vào bất cứ lúc nào, nhưng việc cầu nguyện nằm trong tầm tay mọi người. Và mỗi khi thực hiện hành vi thương xót, chúng ta nên phấn đấu để nhận thấy Đức Giêsu trong người đồng loại. Thánh nữ Faustina nhận ra những khuyết điểm của mình và chị cầu xin cho mình phản ánh được lòng Chúa thương xót. Chị viết:

“Lạy Chúa, xin giúp con: cho đôi mắt con được đầy lòng thương xót, để con không bao giờ nghi ngờ hay xét đoán đáng về bề ngoài, mà chỉ nhìn thấy những gì tốt đẹp nơi linh hồn anh chị em con và trợ giúp họ.

“Lạy Chúa, xin giúp con: cho đôi tai con được đầy lòng thương xót, để con biết lắng nghe nhu cầu của anh chị em con,

và không lạnh lùng làm ngơ trước những tiếng rên xiết đớn đau của họ.

"Lạy Chúa, xin giúp con: cho miệng lưỡi con được đầy lòng thương xót, để không bao giờ nói xấu anh chị em con, nhưng luôn nói lời an ủi và tha thứ cho tất cả mọi người."

"Lạy Chúa, xin giúp con: cho đôi tay con được đầy lòng thương xót, để con mau mắn ra tay giúp đỡ anh chị em con, thắng vượt ngay cả sự mệt nhọc của con. Xin cho con thật sự nghỉ ngơi trong công việc phục vụ tha nhân."

"Lạy Chúa, xin giúp con, cho con tim con được đầy lòng thương xót, để con cảm nhận được tất cả nỗi khổ của anh chị em con. Con sẽ không khước từ mở lòng cho bất cứ một ai. Con sẽ chân thành với cả những người con biết sẽ làm rụng lòng tốt của con. Và con sẽ rào nhốt con lại trong Trái Tim Rất Mực Thương xót của Chúa Giêsu. Con sẽ lãnh chịu nỗi khổ của con trong thinh lặng".

"Ôi! Lạy Chúa, nguyện xin Lòng Chúa Thương Xót ngự xuống trên con" (Nhật ký 163).

Chúng ta không nhận ra rằng những việc làm nhỏ bé trong cuộc đời, được thực hiện vì lòng yêu mến lớn lao đối với Thiên Chúa, đều làm vui lòng Người nhất. Người ta dễ dàng hơn nhiều, trong việc gửi những đôi giày sang Châu Phi cho trẻ con, so với việc thương xót một đứa con vị thành niên cứ vi phạm luật lệ trong nhà! Người ta dễ dàng hơn nhiều, trong việc thăm viếng một nạn nhân không quen biết bị bệnh AIDS, hơn là thương xót một đứa con gái mang thai khi chưa kết hôn! Chỉ một số người được kêu gọi đến những địa điểm thật xa xôi để truyền bá phúc âm; nhưng mọi người đều được kêu gọi để trở thành nhân chứng và phúc âm hóa trong gia đình và tại nơi làm việc của mình!

Nhiều người trong chúng ta giảm thiểu sức mạnh của lời cầu nguyện và những hành vi thương xót, vì chúng ta cứ e ngại rằng mình không làm đủ những hành vi thương xót đối với thể xác. Đức Giêsu bảo Thánh nữ Faustina:

"Hỡi ái nữ của Ta, Ta biết rằng con hiểu điều đó, và con làm tất cả mọi việc trong khả năng của mình. Nhưng con hãy viết

điều đó, vì nhiều người thường lo lắng vì họ không có các phương tiện vật chất, hầu thực hiện hành vi thương xót. Tuy nhiên, lòng thương xót lại mang tính cách tinh thần, vốn không đòi hỏi phép tắc cũng như kho tàng, nên lòng thương xót xứng đáng hơn nhiều, và ở trong tầm tay của mọi người. Nếu người nào không rèn luyện lòng thương xót bằng cách nào đó, thì người đó sẽ không nhận được lòng thương xót của Ta trong ngày phán xét. Ô! Giá mà người ta biết cách làm sao để thu thập kho tàng vĩnh cửu cho bản thân, thì họ sẽ không bị phán xét, vì họ ngăn chặn được sự phán xét của Ta bằng chính lòng thương xót của họ" (Nhật ký, 1317).

Lạy Chúa, xin ban cho chúng con ơn can đảm để cầu xin lòng Chúa thương xót và sức mạnh để thương xót những người khác. Xin giúp chúng con trở thành một ngọn đèn sáng trưng, hướng dẫn những người khác trong một thế giới bất ổn và rắc rối, để họ trở lại với Chúa, Đáng chính là Tình Yêu và Lòng Thương Xót.

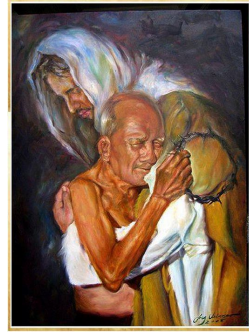
Nhà Bè, Đại Lễ LCTX 2017

Lm. Giuse Trần Đình Long

(Viết theo Bryan & Susan Thatcher)

*Chuyên mục : Đại Lễ Kính LCTX

LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT TRƯỚC CÁC VẤN ĐỀ CỦA CUỘC SỐNG

1- Tôi nên làm gì khi mọi sự đều sụp đổ?

Tôi có thể làm gì, khi mọi sự trong cuộc đời tôi đều sụp đổ; khi tôi hoàn toàn chán ngấy mọi sự; khi hình như mọi niềm hy vọng đều tiêu tan; khi tôi chính là nỗi khốn khổ.

Khi chúng ta nhận thấy bản thân mình ở trong tình huống này, thì chính lúc đó, Thiên Chúa lại hành động nhiều nhất! Chính lúc đó, chúng ta có thể trải nghiệm được sức mạnh từ Thần khí sáng tạo của Người. Trong việc tạo dựng, Thần khí Thiên Chúa bay lượn trên mớ hỗn mang hoàn toàn. Người mang lại trật tự, ánh sáng và sự sống (Xem St 1:1-2).

Thiên Chúa chuyên sử dụng những kẻ khiêm tốn, bị suy sụp, yếu đuối, bất lực, nói tóm lại, những kẻ đáng thương. Chúng ta hãy lại lắng nghe những lời Thánh Phao-lô: "*Khi tôi yếu, chính là lúc tôi mạnh*" (2 Cr 12:9-10).

Kế hoạch vĩ đại của Thiên Chúa là thương xót mọi người. Người đánh thức chúng ta trong sự bất tuân phục và khốn khổ, hầu chúng ta có thể kêu xin Người thương xót! Bằng cách này, Thiên Chúa không chỉ tôn trọng sự tự do của chúng ta, nhưng còn thực hiện kế hoạch của Người là thương xót tất cả chúng ta:

"Quả thế, Thiên Chúa đã giam hãm mọi người trong tội không vâng phục, để

thương xót mọi người" (Rm 11:32).

Rồi Thánh Phao-lô tiếp tục công bố bài thánh ca tuyệt diệu về những kỳ công của Thiên Chúa: *"Sự giàu có, khôn ngoan và thông suốt của Thiên Chúa sâu thẳm dường nào! Quyết định của Người, ai dò cho thấu! Đường lối của Người, ai theo dõi được! Thật vậy, ai đã biết tư tưởng của Chúa? Ai đã làm cố vấn cho Người? Ai đã cho Người trước, để Người phải trả lại sau? Vì muôn vật đều do Người mà có, nhờ Người mà tồn tại và quy hướng về Người. Xin tôn vinh Thiên Chúa đến muôn đời! Amen" (Rm 11:35-36).*

Như vậy, Thánh Phao-lô bảo chúng ta phải làm gì, dưới ánh sáng kế hoạch của Thiên Chúa là thương xót mọi người?

"Thưa anh em, vì Thiên Chúa Thương Xót chúng ta, tôi khuyên nhủ anh em hãy hiến dâng thân mình làm của lễ sống động, thánh thiện và đẹp lòng Thiên Chúa. Đó là cách thức xứng hợp để anh em thờ phượng Người" (Rm 12:1).

Như vậy, bạn nên làm gì khi tất cả mọi sự đều sụp đổ?

- Hãy khẩn cầu Thần khí Thiên Chúa bay lượn trên mở hồn mang của bạn. Lạy Chúa Thánh Thần, xin hãy đến và lấp đầy tâm hồn con!

- Lạy Chúa Thánh Thần, xin hãy đến và đổi mới khuôn mặt địa cầu.

- Cảm tạ, ngợi khen và tôn thờ Chúa – vì Người là Thiên Chúa, chứ không phải tôi! Kế hoạch và sự khôn ngoan của Người thật thương xót và vô biên.

- Nhận chìm trong đại dương của Lòng Chúa Thương Xót. Đây là giáo huấn mà Chúa chúng ta ban cho Thánh nữ Faustina, vị tông đồ vĩ đại của Lòng Chúa Thương Xót. Chị đã sống theo cách thức thương xót, và chị dạy chúng ta hãy nhận chìm mình trong đại dương của lòng Thiên Chúa thương xót, với niềm tín thác trọn vẹn (*Nhật ký*, 668). Thánh nữ Faustina ghi lại những lời của Chúa chúng ta đối với thế giới khốn khổ:

- *"Hãy nói với nhân loại đang đau khổ đến nép mình vào Trái Tim đầy thương xót của Ta, và Ta sẽ tuôn đổ*

sự an bình vào họ” (Nhật ký, 1074).

- Từ bỏ mình trước sự hiện diện và quyền năng của Thiên Chúa. Thậm chí hãy càng tin thác vào Đức Giêsu hơn nữa, vì vương quyền, uy lực và vinh quang là của Chúa, đến muôn thuở muôn đời.

- Hãy dành thời gian trước Bí tích Thánh Thể. Bạn không cần phải sợ trở thành “đứa con-bị bốc cháy!”. Bạn chỉ ở trước mặt Đấng đang hiện diện, thương xót và yêu thương bạn thôi. Hãy dành thời gian trong sự hiện diện tĩnh lặng, hầu Chúa có thể chăm sóc những nhu cầu của bạn.

2- Hãy vui lên trong nỗi đau khổ của bạn!

Tất cả chúng ta đều trải nghiệm nỗi đau khổ dưới hình thức này hay hình thức khác. Không ai không có nỗi đau khổ – không một người nào. Tất cả chúng ta đều chịu đựng các loại nỗi đau khổ khác nhau: tội lỗi, bệnh tật, những nỗi lo lắng, sợ hãi, thất vọng, nghèo nàn, căng thẳng, xung đột, bạo lực, mệt mỏi,

thiếu thốn, bối rối, bất công, chia rẽ, nghiện ngập ... và bản danh sách vẫn tiếp tục.

Nỗi đau khổ của chúng ta càng tồi tệ hơn, vì hoàn cảnh không may mắn trong gia đình, nơi làm việc, Giáo hội, thế giới, và nỗi đau khổ càng trầm trọng thêm, vì những phản ứng tức giận, hận thù, phê phán, oán giận, tự hào, ghen tị, tham lam, dâm dục, vô độ và khinh suất của chúng ta. Trong đau khổ, chúng ta thường cảm thấy bất lực và nản lòng. Chúng ta dễ dàng bị cám dỗ để buồn phiền chán nản, và rút cuộc, chúng ta cứ đắm chìm trong thói tự thân.

Phản ứng của Thiên Chúa là Thương Xót

Trước nỗi đau khổ của chúng ta, Thiên Chúa phản ứng bằng ân huệ thương xót của Người. Đây là kế hoạch của Thiên Chúa: “*Thương xót mọi người*” (Rm 11:32).

Thiên Chúa là Cha đã sai Đức Giêsu, Con Một của Người đến để mặc khải Lòng thương xót của Người (*Tông thư Rich in Mercy – Giàu Lòng thương xót, của Thánh Giáo Hoàng*

Gioan-Phaolô II), và mang lại cho chúng ta ơn cứu độ, ơn tha thứ tất cả mọi tội lỗi (*Ci 1:14*), và xoa dịu nỗi đau khổ của chúng ta (*Lc 4:18*).

Trong các mặc khải của Chúa với Thánh nữ Faustina vào thập niên 1930, Người lập đi lập lại Lòng Thương Xót vô biên và tình yêu thương xót của Chúa dành cho mọi người, đặc biệt các tội nhân trầm trọng và những người đau khổ:

"Nỗi đau khổ của con không cản trở Lòng Thương Xót của Ta. Hỡi ái nữ của Ta, hãy viết rằng nỗi đau khổ của linh hồn càng lớn, thì họ càng có quyền hơn đối với Lòng Thương Xót của Ta; con hãy hối thúc mọi linh hồn tín thác vào vực thẳm khôn dò Lòng Thương Xót của Ta, vì Ta muốn cứu thoát tất cả mọi linh hồn. Trên Thập giá, ngọn giáo làm cho suối nguồn thương xót của Ta càng mở rộng ra với tất cả mọi linh hồn – Ta không loại trừ một ai!" (Nhật ký, 1182).

Phản ứng của chúng ta là Vui Mừng

Trước lòng Thiên Chúa thương xót, chúng ta phản ứng bằng cách vui mừng, dâng lời cảm tạ Chúa về Lòng Thương Xót của Người, và ngợi khen Người về những việc Người đang và sẽ thực hiện đối với nỗi đau khổ của chúng ta.

Vui mừng không phải là một cảm giác, nhưng là một quyết định nhìn nhận tình yêu thương xót của Thiên Chúa và chấp nhận tất cả mọi nỗi đau khổ – ngay cả nỗi đau khổ do sự yếu đuối và tội lỗi của chúng ta – như một cách thức để chia sẻ với Thập giá Đức Kitô.

Thánh Phaolô thường viết về việc vui mừng trong đau khổ: Đối với các tín hữu Côlôê: *"Giờ đây, tôi vui mừng được chịu đau khổ vì anh em"* (:). Đối với các tín hữu Côrintô: *"Thế nên tôi rất vui mừng và tự hào vì những yếu đuối của tôi, để sức mạnh của Đức Kitô ở mãi trong tôi"* (2 Cr 12:9). Đối với các tín hữu Philíp-phê: *"Quả thế, nhờ Đức Kitô, anh em đã được phúc chẳng những là tin vào Người, mà còn được chịu đau khổ vì Người"* (Pl 1:29).

Còn Thánh Phêrô thì viết: *"Anh em thân mến, anh em đang bị lửa thử thách: đừng ngạc nhiên mà coi đó như một cái gì khác thường xảy đến cho anh em. Được chia sẻ những đau khổ của Đức Kitô bao nhiêu, anh em hãy vui mừng bấy nhiêu, để khi vinh quang Người tỏ hiện, anh em cùng được vui mừng hoan hỷ"* (1 Pr 4:12-13).

Nhờ ý thức sâu sắc về vực thẳm nỗi đau khổ của mình, Thánh nữ Faustina cũng vui mừng vì vực thẳm Lòng Thương Xót vô biên của Thiên Chúa:

"Chúa ban cho tôi sự hiểu biết sâu xa hơn về vẻ uy nghi và sự thánh thiện của Người, đồng thời, tôi càng nhận thấy nỗi khốn khổ của mình. Sự hiểu biết này làm cho tôi hạnh phúc, và linh hồn tôi hoàn toàn tự đắm chìm trong Lòng Thương Xót của Người. Tôi thấy mình rất hạnh phúc" (Nhật ký, 1801).

Chúng ta cũng được kêu gọi để tìm kiếm niềm vui, ngay cả trong nỗi đau khổ, bằng cách tín thác vào lòng Thiên Chúa thương xót. Khi chúng ta càng vui mừng trong

lòng Thiên Chúa thương xót bao nhiêu, thì chúng ta càng nhận được thêm Lòng Thương Xót của Người bấy nhiêu, và nhờ đó, chúng ta được biến đổi. Sau đó, trong nỗi đau khổ, chúng ta trở nên có khả năng chia sẻ trong công việc cứu chuộc của Đức Kitô, mang Lòng Thương Xót và sự hòa giải đến với những người khác (2 Cr 5:17-21).

3- Hãy sống Thương Xót từ trong nhà!

Câu châm ngôn: *"Lòng bác ái bắt đầu từ trong nhà"* cũng có thể được diễn tả như *"Lòng thương xót bắt đầu từ trong nhà"*. Người ta dễ dàng biết bao trong việc đối xử tử tế, kiên nhẫn và quảng đại đối với những người xa lạ, nhưng lại dễ cáu kỉnh, thiếu kiên nhẫn và ích kỷ đối với gia đình mình.

Thánh nữ Faustina ghi lại cho chúng ta một bài học có tác động mạnh, đặc biệt áp dụng vào các gia đình. Chúa dạy chị ba cách thức để có thể trở nên thương xót: Bằng hành động, lời nói và lời cầu nguyện. Chúa tiếp tục giải thích: *"Cả ba mức độ này đều*

*chứa đựng đầy đủ Lòng
Thương Xót”* (Nhật ký, 742).

Bằng Hành động

Một trong những hành động quan trọng nhất của Lòng Thương Xót mà chúng ta có thể làm được, đó là thực hiện những bổn phận hằng ngày trong gia đình, trong trạng thái đời sống chúng ta.

Điều này có nghĩa là làm thật tốt những việc nhỏ bé và bình thường: Dọn dẹp, sửa chữa những đồ đạc bị vỡ, đặc biệt là để ý và đáp ứng những nhu cầu của nhau.

Điều này có nghĩa là làm các việc cho những người khác, như thế chúng ta làm cho Đức Kitô, vì các anh chị em của chúng ta đều là sự hiện diện của Đức Kitô giữa chúng ta.

Chúng ta cũng có thể làm những công việc của Lòng Thương Xót với tư cách gia đình, chẳng hạn, thăm viếng người đau ốm, hoặc tình nguyện giúp đỡ trong bếp ăn tình thương hoặc nhà cho những người vô gia cư. Kế hoạch chung về việc phục vụ những người khác là một cách thức tốt đẹp, để liên kết gia

đình với nhau, vì kế hoạch này vươn tới, vượt khỏi những mối quan tâm cá nhân.

Bằng Lời nói

Người ta dễ dàng biết bao trong việc phạm tội bằng cái lưỡi! Thánh Giacôbê so sánh sức mạnh của cái lưỡi với chiếc bánh lái nhỏ bé, nhưng lái được cả con tàu to lớn. Với cùng cái lưỡi, chúng ta chúc lành và nguyền rủa lẫn nhau (Gc 3:1-12).

Tất cả chúng ta đều biết lời nhận xét tiêu cực có thể gây tổn thương cho chúng ta, và gây ra sự căng thẳng trong gia đình như thế nào. Nhưng lời phát biểu khích lệ tích cực và đánh giá đúng có thể xây dựng và mang lại sự an bình cho gia đình.

Chúng ta có thể diễn tả Lòng Thương Xót qua lời nói, bằng cách sống theo bài học của Thánh Phaolô: “*Nói lên sự thật trong tình bác ái*” (Ep 4:15). Nhưng cả ba phần trong lời cổ vũ đều phải hiện diện, chứ không chỉ một hoặc hai phần. Chúng ta phải nói lên, thay vì cứ giữ im lặng khi kêu gọi sự thật, nhưng phải là sự thật, chứ không phải là những

lời nói dối hoặc nịnh hót, và phải nói trong tình bác ái, chứ không phải trong cơn tức giận.

Bằng Lời Cầu nguyện

Lời cầu nguyện vẫn luôn sẵn có đối với chúng ta. Trong mọi tình huống, chúng ta đều có thể cùng nhau hướng tới Chúa và cầu khẩn Lòng Thương Xót của Người. Có nhiều cách thức để chúng ta có thể cùng nhau cầu nguyện, nhưng ít nhất, chúng ta nên cầu nguyện bằng Kinh Lạy Cha, “kinh gia đình” của toàn thể Giáo hội.

Để cùng nhau đào sâu kinh nguyện này, một cách thức hữu ích là tất cả những người hiện diện đều lần lượt diễn tả hai điều: Chúng ta muốn cảm tạ Thiên Chúa về những gì, và chúng ta muốn cầu xin những gì. Bằng cách này, chúng ta ngợi khen Cha trên trời vì lòng nhân lành của Người, và nhìn nhận Người là Đấng ban tất cả mọi ơn lành. Sau đó, khi cùng nhau đọc Kinh Lạy Cha, chúng ta cầu xin cho tất cả những ý chỉ của những người chung quanh bàn.

Làm cho Lòng Thương Xót hiện diện

Bằng hành động, lời nói và lời cầu nguyện, chúng ta làm cho Lòng Thương Xót hiện diện giữa chúng ta, và thực hiện lệnh truyền của Đức Giêsu: “*Anh em hãy có lòng nhân từ, như Cha anh em là Đấng nhân từ*” (Lc 6:36). Việc làm cho Lòng Thương Xót hiện diện là sứ mạng của Đức Kitô, đây là sứ mạng của Giáo hội, và sứ mạng của giáo hội trong nhà, nghĩa là gia đình.

Hãy tưởng tượng thế giới sẽ như thế nào, nếu từng gia đình đều làm cho Lòng Thương Xót hiện diện và đáng tin tưởng, nhờ hành động, lời nói và cầu nguyện, sao cho Lòng Thương Xót chiếu tỏa ra khắp thế giới!

Hãy trở thành Tông Đồ Thương Xót!

Suốt hơn 50 năm, Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II vẫn là một tông đồ Thương Xót, tín thác vào Chúa. Trong khi ở chủng viện Krakow vào đầu thập niên 1930, ngài đã từng học hỏi về sứ điệp Lòng Chúa Thương Xót từ người bạn cùng lớp với mình, hiện

nay là đức Hồng y Andrew Deskur.

Trong Tông thư thứ hai của Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II (*Rich in Mercy – Giàu Lòng thương xót*), ngài lưu ý rằng chúng ta có quyền lợi và bổn phận không chỉ phải thực hành và loan truyền Lòng Thương Xót, nhưng đặc biệt, chúng ta còn phải khẩn cầu Lòng Thương Xót trong thời đại cấp bách hiện nay của thế giới.

Đầu tiên và trước hết, Đức Giêsu là tông đồ của Lòng Chúa Thương Xót. Người là Hiện Thân của Lòng Thương Xót, Lòng thương xót nơi con người, và như Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II giải thích, Người mặc khải Thiên Chúa là Cha, Đấng “Giàu Lòng Thương Xót”.

Đức Thánh Cha viết rằng “*chương trình của Đức Kitô cũng là chương trình của Giáo hội, với Thập giá Đức Kitô ở chính trung tâm Giáo hội*” (*Rich in Mercy* # 8).

Đức Kitô chịu đóng đinh vẫn đứng ngoài cửa và gõ vào tâm hồn từng người chúng ta, hầu lôi kéo Lòng Thương Xót hướng tới Thiên Chúa và

hướng tới nhau: “*Mỗi lần các người làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các người đã làm cho chính Ta vậy*” (Mt 25:40). Đức Giêsu đã đến, hầu làm cho Lòng Thương Xót của Chúa Cha hiện diện và đáng tin cậy (*Sứ vụ Đấng Cứu Chuộc*). Chúng ta cũng phải làm như vậy!

Đức Maria, Mẹ Chí Thánh của chúng ta, là bậc thầy và gương mẫu tốt nhất về Lòng thương xót. Mẹ là Tông Đồ Thương Xót tốt lành nhất, khai sinh ra chính Lòng Thương Xót, nhận được Lòng Thương Xót trong khi Mẹ đang đứng dưới chân thập giá Đức Giêsu, và hiện nay, Mẹ vẫn tiếp tục biểu lộ Lòng Thương Xót này, thông qua trái tim từ mẫu của Mẹ (*Tông thư Rich in Mercy*).

Thánh nữ Faustina, một trong những người con gái đặc biệt của Đức Mẹ, cũng là một bậc thầy và gương mẫu tuyệt vời đối với chúng ta. Thánh nữ được Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II gọi là “tông đồ vĩ đại của Lòng Chúa Thương Xót”, chị chuyển đến chúng ta các giáo huấn của

Đức Giêsu, Đấng đã dạy chị hãy thương xót bằng hành động, lời nói và lời cầu nguyện, và tín thác vào Người.

Trong phần kết thúc bài giảng của Đức Thánh Cha vào Chúa nhật Lễ Chúa Thương Xót năm 1995, ngài trình bày với chúng ta cùng lời khuyến khích này, khi khuyến chúng ta hãy “trở thành các tông đồ Thương Xót và tín thác vào Chúa”.

Sứ mạng này nằm ở chính cốt lõi của Tin mừng: “Anh em hãy có lòng nhân từ, như Cha anh em là Đấng nhân từ”. Giống như Đức Giêsu, chúng ta cũng phải làm cho Lòng Thương Xót hiện diện và đáng tin cậy, bằng hành động, lời nói và lời cầu nguyện.

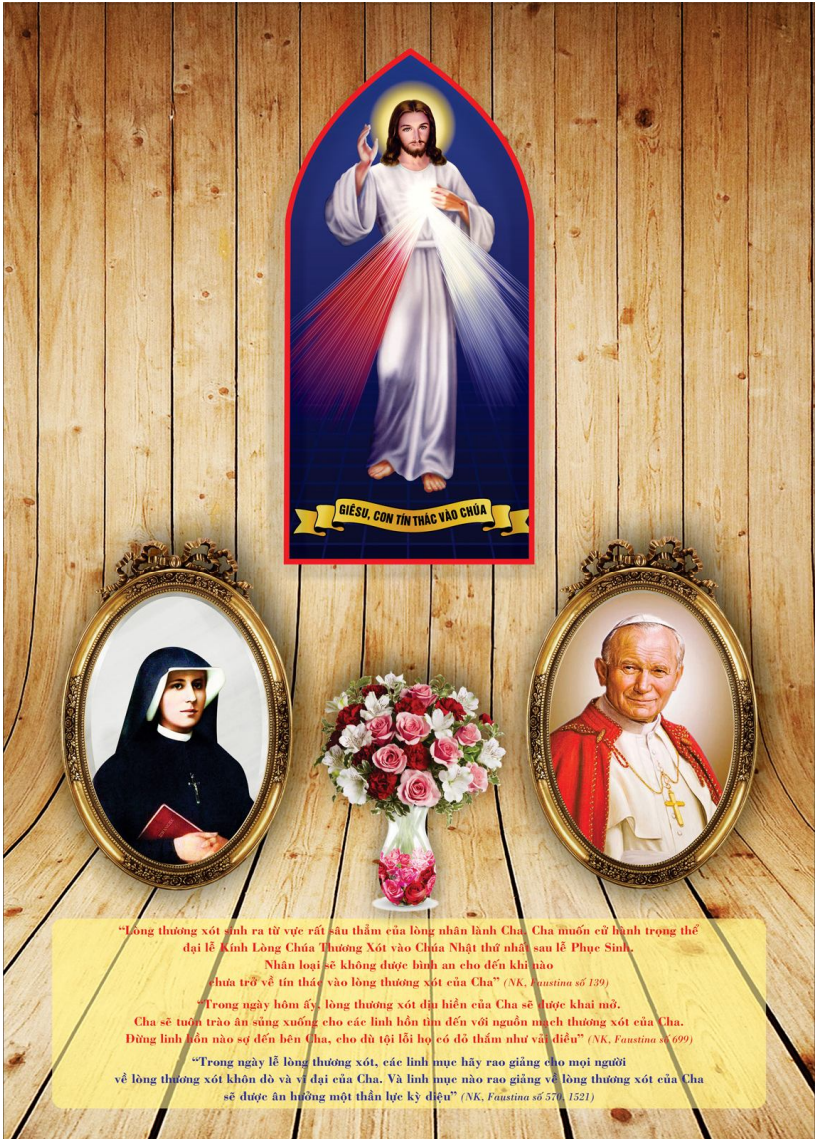
Cùng với Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II, chúng ta có thể cầu xin Đức Maria, Mẹ của Lòng Thương Xót, ban ơn thương xót và tín thác mà chúng ta cần, hầu trở thành

các Tông Đồ Thương Xót trong thời đại chúng ta:

"Ôi lay Mẹ Maria, Mẹ của Lòng Thương Xót, hơn bất cứ ai, Mẹ biết rõ trái tim của Chúa Con, con Mẹ. Xin truyền cho chúng con niềm tín thác của con cái đối với Đức Giêsu mà các thánh đã thực hành, niềm tín thác từng cổ vũ Thánh nữ Faustina Kowalska, tông đồ vĩ đại của Lòng Chúa Thương Xót trong thời đại chúng con (Thánh Giáo hoàng Gioan-Phaolô II đã gọi như vậy, trước khi phong thánh cho chị).

Ôi lay Mẹ, xin nhìn đến nỗi khốn khổ của chúng con, xin lôi kéo chúng con khỏi các chước cám dỗ ngang ngược của nỗi thất vọng và thói tự mãn, và cầu cho chúng con có được sự phong phú của Lòng Thương Xót cứu độ" (Thánh Giáo hoàng Gioan-Phaolô II, Chúa nhật kính Chúa Thương Xót, ngày 19 Tháng 4, 1994).

Lm. Giuse Trần Đình Long
(viết theo George Kosicki, CSB)

"Lòng thương xót sinh ra từ việc rất sâu thẳm của lòng nhân lành Cha. Cha muốn cử hành trọng thể đại lễ Kính Lòng Chúa Thương Xót vào Chúa Nhật thứ nhất sau lễ Phục Sinh.
Nhân loại sẽ không được bình an cho đến khi nào Chúa trở về tin thác vào lòng thương xót của Cha" (NK, Faustina số 139)

"Trong ngày hôm ấy, lòng thương xót đau đớn của Cha sẽ được khai mở.
Cha sẽ tuôn trào ân sủng xuống cho các linh hồn tìm đến với nguồn mạch thương xót của Cha.
Đừng linh hồn nào sợ đến bên Cha, cho dù tội lỗi họ có đồ thảm như vãi dầu" (NK, Faustina số 699)

"Trong ngày lễ lòng thương xót, các linh mục hãy rao giảng cho mọi người về lòng thương xót khôn dò và vĩ đại của Cha. Và linh mục nào rao giảng về lòng thương xót của Cha sẽ được ân hưởng một thần lực kỳ diệu" (NK, Faustina số 570, 1521)